

Çağın POLİSİ

Aylık Fikir ve Araştırma Dergisi

ISSN: 2147-2319

Yıl 20

Sayı 188

Ocak 2021

www.temudder.org.tr

www.caginpolicies.com.tr

genelsekreter@caginpolicies.com.tr

Türkiye

Emekli Emniyet Müdürleri
Sosyal Yardımlaşma ve
Dayanışma Derneği

(Sanatkâr: Yavuz Kızılgül, Emekli Emniyet Müdürü)
YENİ YILA MERHABA

“Emekli Emniyet Müdürlerinin Hak Arayışı”

ÇAĞIN POLİSİ DİJİTAL DERGİSİ

OCAK 2020 YIL 20 SAYI 188

Türkiye Emekli Emniyet Müdürleri Sosyal
Yardımlaşma ve Dayanışma
Derneği Yayınıdır.

ISSN:2147-2319

Türkiye Emekli Emniyet Müdürleri Sosyal
Yardımlaşma ve Dayanışma
Derneği adına Sahibi:

İsmail Çalışkan

Genel Yayın Yönetmeni

Yusuf Vehbi Dalda

Yazı İşleri Müdürü

Gülbüz Bahadır

Yayın Kurulu

Şevket Taşdelen

Zekai Baloğlu

İrfan Tomruk

Yayına Hazırlama

Kapak Tasarımı

Sevilay Güngör

Yönetim Merkezi

TEMÜD-DER

GMK Bulvarı No.99/7

Kat 4 Maltepe/ANKARA

Tel nr : (0 312)-230 05 92

Fax nr: (0312)-230 05 93

E-Mail: genelsekreter@gmail.com

bilgi@temudder.org.tr

Bütün yayın hakları

TEMÜD-DER'e aittir.

Her hakkı mahfuzdur.

İzin alınarak alıntı yapılabilir.

Çıkan yazıların sorumluluğu yazara aittir.

Dergide yazının yayınlanması yazarın
görüşünün paylaşıldığı anlamına gelmez.

Yayın Türü: Süreli Yayın

Yayın Tarihi: Ocak 2021

İÇİNDEKİLER

Editörden.....	2
Yusuf Vehbi Dalda	
 Başkanın Mesajı.....	3
İsmail Çalışkan	
 Kamuoyuna Açıklama.....	5
 Güvenlik Denetimciliği.....	6
Yusuf Vehbi DALDA	
 Emekli Emniyet Müdürlerinin Hak Arayış.....	8
Av. Baki Özer	
 Meslek Anıları.....	11
-Ahmet Nişancı	
-İsmet Sayar	
 Röportaj Köşesi	22
Kurtuluş Dönmezer	
 İstanbul Zabıtası.....	29
Misafir Yazar/Engin Ulusoy	
 Şiir Köşesi.....	31
 Kitap Köşesi.....	38
 Dernek Projeleri-Etkinlikler&Haberler.....	41
 Vefat Haberleri.....	42

EDİTÖRDEN...
YENİ YILA MERHABA

Yusuf Vehbi DALDA
TEMÜD-DER İzmir Şube Başkan Yrd.
Genel Yönetmen/Editör

Maalesef 2020 dünyada ve ülkemizde halen etkinliğini artırarak sürdüren ve bir milyonu aşan insanın ölümüne neden olan salgın, bölgesel çatışmalar, ülkemizde deprem, sel ve benzeri olumsuzluklarla tamamlandı.

Bütün bunların sebep olduğu sosyal aktivitelerin zorunlu veya gönüllü kısıtlamalarıyla durgun ve buruk bir yıl yaşadık. Bu olumsuzluklar, ister istemez dernek faaliyetlerini de kısıtladı. Bir araya gelip sohbet imkânını bulamadığımız bu dönemde derneğe üye olan ve olmayan meslektaşlarla sosyal medya ile haberleşmeyi sürdürerek birbirimizden haber almaya, sevinç ve üzüntülerimiz paylaşmaya devam ettik. Maalesef bazı meslektaşlarımız bu salgın

nedeniyle kaybettik. Bu olumsuz şartlara rağmen dergimizi çıkarmaya devam ederek iletişim ve haberleşmeyi sürdürmeye gayret ettik.

Her yeni başlangıç, doğal olarak bir umuttur. 2021 yılına merhaba derken her şeyin daha iyi olmasını umuyoruz.

Dergimizin web sitesi www.caginpulisi.com.tr nin tasarımcısı olan Başkomiser Mehmet Akif EKER'e katkılarından dolayı teşekkür ederiz. Dergiyle ilgili öneri, eleştiri ve görüşlerinizi bilgi@temudder.org.tr mail adresine gönderebilirsiniz

BAŞKANIN MESAJI...

İsmail ÇALIŞKAN

1.Sınıf Emniyet Müdürü (E)
TEMÜD-DER Genel Başkanı

Değerli Üyelerimiz Sevgili Okuyucularımız;

Dünya ve Ülke gündeminin bir numaralı sorunu olan pandemi ve onun yarattığı problemler maalesef halen devam etmekte ve gündemi işgal etmektedir.

Bir şekilde hayatımıza devam etmek zorunda olduğumuzdan, virüsle mücadele için maske, mesafe ve temizlik kurallarına mutlaka uymamız tedbiri elden bırakmamamız gerekiyor.

Bu süre içerisinde bazı meslektaşlarımızdan ve ailelerinden maalesef kayıplarımız oldu. Hayatlarını kaybedenlere Allah'tan rahmet, iyileşenlere geçmiş olsun diyor, hasta olanlara da acil şifalar diliyorum.

Derneğimizin Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Sarıca kardeşimiz bizlerin adına üyelerimizi arayarak hal hatır sormakta, sağlık durumları hakkında bilgi alarak, bizleri ve üyelerimizi bilgilendirmektedir. Bu çalışmalarından dolayı kendisine burada ayrıca teşekkür ediyorum.

Önceki sayılarımızda, polisin özlük ve sosyal hakları ile 3600 ek gösterge konularındaki çalışmalarımızla ilgili olarak bazı bilgiler vermiştik. Yine bu haklarla ilgili olarak, Birinci ve İkinci Sınıf Emniyet Müdürü olarak

görev yapmakta iken 27 Mart 2015 tarihinden sonra kadrosuzluk nedeniyle emekliye sevk edilen ancak bir üstü bir rütbedeki emsallerine ödenen ek gösterge zam ve tazminatlar ödenmeyen arkadaşlarımızın açtığı davalarla ilgili olarak, bu davaları takip eden emekli Emniyet Müdürü avukat arkadaşlarımızla dernek olarak bir araya gelmiş ve bir durum değerlendirmesi yapılmıştır. Bu konuda ayrıntılı bilgiyi dergi içerisinde bulabilirsiniz.

Emniyet Genel Müdürlüğü Medya Halkla İlişkiler ve Protokol Dairesi Başkanlığı makamına, bir TV kanalında haber muhabiri olan Sayın Levent Eke –teşkilat mevzuatının olarak vermemesi sebebiyle– vekâleten atanmıştır. Meslek içinde bu görevi başarıyla ile yapacak çok sayıda nitelikli personel olmasına rağmen ve çok sayıda arkadaşımız kadrosuzluk nedeniyle emekli edilirken böyle bir atamanın yapılmasına tepkimizi bildiri yayınlayarak kamuoyuna duyurduk.

İstanbul Beşiktaş Vodafone Arena Stadi yakınlarında 17 Aralık 2017 tarihinde hain terör örgütü tarafından düzenlenen bombalı saldırıda, 40'ı emniyet mensubu, 7'si sivil olmak üzere 47 vatandaşımız şehit edilmişti. Şehitlerimizin hatıralarını canlı tutmak ve yaşatmak amacıyla, uygun görülecek bir yere anıt yaptırılması hususunda ilgili makamlar nezdinde derneğimizce gerekli girişimlerde bulunulmuştur.

Değerli büyüğümüz ve üyemiz Hamdi Güngör ağabeyimiz, Günay Uslu Müdürümüzün yazmış olduğu kitaplardan bir düzine satın alarak derneğimize bağışlamıştır. Yönetim Kurulu olarak Hamdi ağabeyimize şükranlarımızı sunarız. Bu ve diğer kitaplardan satın almak isteyenlere kargo ile gönderiyoruz, ilgilenen arkadaşlarımız dernek genel merkezi ile irtibata geçebilirler.

Bu vesileyle tüm üyelerimizin ve okurlarımızın yeni yılını kutluyorum. Yeni yılda bol bol sağlık, huzur, mutluluk, bolluk bereket ve şans diliyorum.

Bir sonraki sayıda buluşmak dileğiyle sağlıklı kalın, hoşça kalın.

KAMUOYUNA AÇIKLAMA

Emniyet Genel Müdürlüğü Medya – Halkla İlişkiler ve Protokol Dairesi Başkanlığı makamına, bir TV kanalının haber muhabiri Sayın Levent Eke, teşkilat mevzuatının olanak vermemesi sebebiyle “vekaleten” atanmıştır. Bu atamanın, meslek içinde anılan görevi başarı ile yapacak çok sayıda nitelikli personel olmasına rağmen gerçekleşmesi biz emekli emniyet müdürlerinde rahatsızlık yaratmıştır

Öncelikle Sayın Eke’nin mesleki kariyerine ve başarılarına saygı duymaktayız.

Söz konusu makamın isminde “Medya” sözcüğünün bulunması, gazetecilik mesleği ile bir ilgisinin bulunduğu anlamına gelmemektedir. Birimin görevleri tamamen polislik mesleğinin konularını, kurallarını ve uygulamalarını kapsamaktadır. Diğer daire başkanlıklarından farkı bulunmadığından bir basın mensubunun yönetimini gerektirmeyecek kadar polisiye bir hizmettir.

Teşkilat Kanunu gereğince söz konusu makama 1.Sınıf Emniyet Müdürünün atanması, kurumsal geleneğin devam ettirilmesi, veri güvenliğinin sağlanması,, üniforma – hiyerarşi

sistemi içinde astlara emir / talimat verme kolaylığı ve yetkisi ile teşkilatın kendi iç dinamiklerinin bozulmaması adına fazlaca önem taşımaktadır.

Emniyet teşkilatı birimleri, teşkilata 20-25 yıl hizmet vererek yüksek deneyime, bilgi birikimine ve uzmanlık eğitimine sahip, devletin ve emniyet teşkilatının teamül ve geleneklerini bilen nitelikli rütbeli personel tarafından yönetilmektedir. Konuların hassasiyeti, ast-üst ilişkileri ve polis teşkilatında emir müessesesinin önemi açısından gerek yasa gerekse uygulamalarda buna uyulmuştur.

Bu atamanın, üst düzey polis yöneticilerinin kadrosuzluk nedeniyle emekli edildiği bir ortamda yapılması, hem hukuka hem de teşkilatın geleneksel hiyerarşik yapısına uygun olmadığı değerlendirilmektedir.

Biz, Emekli Emniyet Müdürleri olarak teşkilatımızın önemli makamlarına benzer atamaların yapılmasından endişe duymaktayız.

Sayın Levent EKE’ye kendi mesleğinde başarılar dileriz.

GÜVENLİK DENETİMCİLİĞİ

(ÖZEL GÜVENLİK BAĞIMSIZ DENETÇİLİĞİ VE GÜVENLİK DANIŞMANLIĞI)

Yusuf Vehbi DALDA
E.Emniyet Müdürü

Yıl 2000 DSP-ANAP-MHP hükümetince 2495 sayılı Özel Güvenlik Teşkilatı Kanunu hakkındaki değişiklik tasarısı TBMM'ne gönderilmişti. Bir ara üçüncü sıraya kadar çıktı. Bununla ilgili gelişmeleri izlemek için TBMM'ye gittim, rahmetli TBMM Koruma Müdürü Şuayip Doğanç ile görüştüm. O da, beni konuyla ilgili detaylı bilgi almak için Kanunlar Kararnameler Daire Başkanlığında bir şube müdürüne götürdü. 20 yıldır bu görevde bulunan kişiyle sohbet ederken, söz kendiliğinden bazı meslek gruplarının çıkartılan yasalarla; kendilerine emekli olma/meslekten ayrıldıktan sonra iş yapabilecekleri bir alan yarattıkları, *bir tek polislerin bunu yapamadığını* söyledi. O zamana kadar böyle bir şeyin farkında değildim, bu söz hafızama yer etmiş. Örnek olarak da benzer kuruluş olduğu için Gümrük Müşavirliğini ve Muhasebeciğini vermişti. Sonuçta araya başka şeyler girdiği için o tasarı yasalaşamadı.

Daha sona, 2004 yılında aynı konu yeni hükümet tarafından ele alındı ve hazırlanan tasarıda köklü değişiklikler yapılarak 5188 sayılı Özel Güvenlik Hizmetlerine Dair Yasa olarak çıktı. Bu yasada Güvenlik Şirketleri Birliği Derneği- GUSOD öncülük etti. Ben de, bu çalışmalara *“gönüllü danışman”* olarak katkıda bulundum. Gusod'un üye olduğu Uluslararası Özel Güvenlik Hizmetleri Sanayi Konfederasyonu - CoESS vasıtasıyla üye ülkelerin mevzuatları ve raporları Türkçeye çevrilip incelendi ve hatta talebim üzerine 3 günlüğüne Fransa'ya gidip bir özel güvenlik

eğitim merkezinde yerinde incelemeler yapıp, rapor hazırladım. Edinilen bilgiler ve deneyimler doğrultusunda taslağa 2 hususun eklenebilmesini önerdim: Birisi, özel dedektiflik, diğeri de emniyet müşavirliği idi. Yapılan araştırmalarda, dünyada, esasında ikiz kardeş dediğimiz özel güvenlikle özel dedektiflik kısmen benzer gerekçelerle aynı tarihlerde 1850 yılında ortaya çıkmıştı ve bazı ülkelerde özel güvenlik ve özel dedektiflik aynı kanun içinde, birçoğunda da ayrı ayrı kanunlar olarak düzenlenmişti.

Bu önerilerim, ilki, ortam özel dedektifliğe henüz hazır olmadığı için sektör temsilcilerince mevcut tasarıyı engelleyebileceği düşüncesiyle, diğeri de bu kanun yapılmasında etkin görevde olan meslektaşımızın uygun görmemesi üzerine yer almadı...

Sonuçta, 5188 sayılı Özel Güvenlik Hizmetlerine Dair Kanun 26.06.2004 tarihli resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. Kanunla özel güvenlik şirket, eğitim kurumları, alarm merkezleri ve güvenlik birimlerinin denetiminin Bakanlık ve Valiliklerce yapılacağı hükmü bulunmaktadır. Bakanlık ve Valilik bu hizmetleri Emniyet Genel Müdürlüğü ilgisi dairesi vasıtasıyla yaptırmaktadır. Nitekim belli bir zaman sonra önce Özel Güvenlik Dairesi ve daha sonra Özel Güvenlik denetleme Daire Başkanlıkları kuruldu. Yakın zamanda da bu iki Daire, Özel Güvenlik Daire Başkanlığı altında

birleştirildi. Kanunun yürürlüğe girdiği günden bugüne kadar özel güvenlik izni alınan yer sayısı 100.000'i geçmiş, şirket, alarm merkezi ve eğitim kurumları da her yıl artış göstermektedir. Bunların senede en az bir kere denetlenmesi söz konusudur. Özel güvenlik izni alanlardan azımsanmayacak kısmı kamu kurumu bünyesinde dir.

Bu denetimlerin sağlıklı, sürekli ve düzenli yapılabilmesi Özel Güvenlik Denetleme Başkanlığı personelinin sayısı ve bu hizmetlerin 81 ilde yayılmış olması açısından fiili olarak pek mümkün olamamaktadır. Geçmişte, bu işler, zaman zaman yeterli bilgisi ve deneyimi olmayan, küçük rütbeli elemanlarca yaptırılmaya çalışılmış, bu da çeşitli sıkıntılara neden olmuştur.

Diğer taraftan, özel güvenlik bürokratik iş ve işlemleri Emniyet Genel Müdürlüğü Merkez Birimi ile illerdeki birimler tarafından yapılmakta, zaman zaman buralarda da eksik ve aksaklık, vaktinde tamamlanmayan işlemler olduğunda bunun olumsuzluğu sektöre yansımaktadır. Bu açılardan, *“icraatı yapanla denetimi yapanın aynı birim tarafından yapılıyor olmasının”* sağlıklı olamayacağı, şu veya bu şekildeki kaynaklanan bazı aksaklıklardan ise daha ziyade özel sektör mağdur olabilmektedir.

Demokratik idare ve sistemlerde en önemli unsurlardan biri yönetimin şeffaflığı ve hesap verir olmasıdır. Bunun sağlanması için de günlük yaşamda birçok alanda olduğu gibi bu iş ve hizmetlerin de dünyamızda olduğu gibi ülkemizde de artık giderek artan oranda *“bağımsız denetçiler”* tarafından yapılmaktadır. Özel güvenlik sektörü için de bu tür bir uygulamanın getirilmesi birçok açıdan yararlı olacaktır. Özel güvenliğin denetimi 5188 sayılı kanunun 22.maddesine düzenlenmiştir. Buraya, denetimler *“ bağımsız deneticiler tarafından yapılabilir ve bu görev “Emniyet Müşavirleri/Denetçileri” tarafından sağlanır ve bunların esasları yönetmelikle belirlenir”* ibaresi eklenerek bir sistem oluşturulabilir. Bu görev, hem eşitlik açısından hem de benzer görev yapıldığı için hakkaniyet açısından, belli üniversitelerden mezun olup sektörde belli süre

çalışan ve aranan şartlara haiz özel güvenlik sektöründeki yöneticilere de verilebilir.

Bu denetçi/emniyet müşavirlerinin İçişleri Bakanlığına bağlı Emniyet Teşkilatı/Jandarma/Sahil Güvenliği ve Özel Güvenlik Sektöründe en az 15 yıl hizmet yapmış, 4 yıllık yüksek okul mezunu ve bu amaçla İçişleri Bakanlığı/Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından belirlenen müfredatla ve yetki verilen eğitim kuruluşunca - bunlar benzer hizmetler veren bilirkişilik, uzlaşmacılıkta olduğu gibi üniversiteler olabilir- en az 1 haftalık bir eğitim alan ve merkezi sınavda 70 puanla başarılı olan kişiler tarafından yapılacağı ve bu kişilerden bağımsız denetim hizmeti yürütenlerin, herhangi bir şirkette eğitmen olarak ve herhangi bir kurumda danışmanlık gibi başka herhangi bir iş yapmayacağı hükmü eklenebilir. Ancak bu eğitimi alıp, denetim işlerinde yer almayacaklar ise diğer kurumlarda eğitmen ve güvenlik danışmanı olarak görev yapabilirler, hükmü eklenebilir. Bu kişilere verilecek kimlik kartı bakanlıkça belli bir süre için düzenlenir, belirli periyotlarla da yenileme seminerlerine katılma zorunluluğu getirilebilir.

Bu tür bir hizmetin ihdas edilmesinin çok çeşitli açılardan yararlı olacağı, hızla çoğalmakta olan özel güvenlik hizmeti, şirketi, güvenlik birimi ve de eğitim kurumlarının daha kaliteli hizmetler vereceği, denetim alanı dışında görev yapmak isteyenlerin de yeni şirket, eğitim kurumu ve benzeri güvenlik ihtiyacı duyulan hizmetler için danışmanlık ve (diğer şartları da yerine getirerek) mahkemelerde bilirkişilik yaparak bu hizmetlerin en iyi bir şekilde yerine getirilmesi, dolayısıyla de Bakanlık/Emniyet Genel Müdürlüğünün yükünü azaltıp ülke iç güvenliğine önemli katkılar sağlayacağı değerlendirilmektedir.

Ülkemizde bazı hizmet alanları örneğin Gümrük Müşavirliği, Muhasebecilik, Uzlaşmacılık ve Sigortacılık alanlarında kendi mesleğinde yetişen kişilerle belirli tahsil, çalışma süresi, işle ilgili özel mesleki eğitim ve sınav sonucu benzeri tür hizmet etme imkânları sağlanmıştır. Genel kolluk ve özel güvenlik alanlarında çalışan, yetişenlere de böyle bir imkân verilebileceği değerlendirilmektedir.

EMEKLİ EMNİYET MÜDÜRLERİNİN HAK ARAYIŞI

Av. Baki ÖZER
Emekli Emniyet Müdürü,

Birinci Sınıf Emniyet Müdürlerinin arasındaki maaş farkı çalışanlar arasında olduğu gibi emekliler arasında da adaletsizlik oluşturduğundan huzursuzluğa sebebiyet verdiği bilinmektedir. Özellikle yaş haddine ulaşıldığında emekli maaşları, çalışanlara göre yaklaşık %30 oranında, kadrosuzluk tazminatı alanlara göre de %22 oranında azalmaktadır. Bu durum ülkenin içinde bulunduğu ekonomik koşullar ve enflasyon karşısında yaşam standartlarını daha da kötüleştirmiştir. Öte yandan, İdari Yargı kararları ile emsallerinden farklı maaş alan İkinci Meslek Dereceli Birinci Sınıf Emniyet Müdürlerinin bulunması da, aynı durumda bulunan diğer meslektaşlar yönünden rahatsız edicidir.

Esasen bu ve benzeri eşitsizlikleri gidermek, Emniyet Teşkilatı içindeki bozulan piramit sebebiyle ortaya çıkan olumsuzluklardan personelin en az seviyede etkilenmesini sağlamak üzere getirilen yasal düzenlemeler bulunduğu halde, yasa hükmünün personel lehine yorumlanmaması ya da yanlış yorumlanması nedeniyle istenilen sonuç alınamamaktadır. Şöyle ki;

3201 sayılı Emniyet Teşkilatı Kanunu'nun 55'inci maddesinde 27.03.2015 tarih ve 6638 sayılı kanunla yapılan değişiklik ile, “kadrosuzluktan emekliye sevk edilen” ve “kadrosuzluktan terfi edemeyen” personelin mağduriyetini gidermeye yönelik düzenlemeler yapılmıştır. Kadrosuzluktan emekliye sevk

edilenler için 3201 sayılı Kanun'un 55'inci maddesinin 21'inci fıkrasında yapılan düzenleme ile yaş haddine kadar çalışan emsallerine yakın maaş alabilmeleri amacıyla kadrosuzluk tazminatı öngörülürken; kadrosuzluktan terfi edemeyenler için benzeri düzenleme ise 55'inci maddenin 17'inci fıkrasında mevcuttur.

3201 sayılı Kanun' un 55'inci maddesinin 17'inci fıkrası şöyledir; “Bir üst rütbeye terfi etmek için belirlenen diğer şartları taşımakla birlikte, belirlenen rütbedeki hizmet ihtiyacı sebebiyle kadrosuzluktan terfi edemeyen personele bir üst rütbeye terfi eden emsallerine ödenen ek gösterge, zam ve tazminatlar ödenir.” 04.04.2015 tarihli Resmi Gazetede yayımlanarak yürürlüğe giren bu kanun hükmünü, Emniyet genel Müdürlüğü 2019 yılına kadar uygulamamış, 26.10.2019 tarihli ve İkinci Sınıf Emniyet Müdürleri konulu bir Genelge ile uygulamaya başlamıştır. Daha sonra da 2020 yılında gönderilen bir Genelge ile anılan fıkranın tüm rütbeli personele uygulanması sağlanmıştır. **Yaklaşık 5 yıl süreyle yasa hükmün uygulanmaması ve düzenlemeden istifade edecek personelin mağdur edilmiş olması izaha muhtaçtır.** O nedenle, yasal düzenleme ile getirilen iyileştirmelerin; uygulayıcılar tarafından, ilgili normun lafzına, ruhuna ve yasa koyucunun amacına uygun yorumlanmadığını düşündürmektedir.

Yukarıda değinilen Genelgelerde İkinci Meslek Dereceli Birinci Sınıf Emniyet Müdürleri yer almamıştır. O nedenle de kadrosuzluktan emekli edilmiş bazı arkadaşlarımız konuyu İdari Yargı yerlerine taşıyarak dava konusu etmişler, kimi Yargı Yerleri, açılan davaları reddederken, kimileri kabul ederek idarenin haksız işlemini iptal etmişlerdir. Ankara İdare Mahkemelerinde verilen iptal kararı gerekçelerinde; kanun koyucu tarafından zam ve diğer tazminatları bakımından terfi eden emsalleri ile mali açıdan eşit düzeye getirilmesinin amaçlandığı, bu bakımdan kanunda geçen üst rütbeye terfi eden ibaresi dar yorumlanmak suretiyle sadece rütbe olarak anlaşılmaması gerektiği, meslek derecelerinin de bu kapsamda anlaşılması ve üst meslek derecesine terfi edemeyen personele de bir üst meslek derecesine terfi eden personele ödenen maaş, ek gösterge ve tazminatların ödenmesi gerektiği; liyakat yönünden Birinci Sınıf Birinci Meslek Dereceli Emniyet Müdürlüğüne terfi etmesine engel bir durum bulunmayan ve ancak kadrosuzluk nedeniyle Birinci Sınıf İkinci Meslek Dereceli Emniyet müdürlüğü hakları ile emekli edilen Birinci Sınıf Birinci Meslek Dereceli Emniyet Müdürlüğü hakları ile emekli ettirilmemesine ilişkin dava konusu işlemde hukuka ve mevzuata uyarlık bulunmadığı, yönünde görüşlere yer verilmiştir.

Ankara İdare Mahkemelerinin iptal kararlarında isabetle belirtilen bu gerekçeler, her yönüyle ilgili normun yorumunda hukuka uygun, adil bir tespit olarak değerlendirilmelidir. Keza davalı idarenin istinaf başvurusu da yine Ankara Bölge İdare Mahkemesi 2. İdari Dava Dairesi tarafından incelenmiş ve ilk derece mahkemesi kararının hukuka ve usule uygun olduğuna oy birliğiyle “kesin” olarak karar verilmiştir. Bu karara karşı da bu aşamada gidilecek başkaca bir kanun yolu (itiraz, temyiz vb.) bulunmamaktadır.

Bilindiği üzere geçtiğimiz yıllarda, emekli ikramiyesinin hesabında 30 fiili hizmet yılından fazla sürelerin dikkate alınmaması sebebiyle açılan davalar, yargı yerlerince davacılar lehine karara bağlandığından, idare bu konuda düzenleme yaparak haksızlığı gidermiş ve tüm hak sahiplerinin taleplerini karşılamıştır.

Bu örnekte olduğu gibi, İkinci Meslek Dereceli Birinci Sınıf Emniyet Müdürlerinin de 3201 sayılı Kanun'un 55'inci maddesinin 17'inci fıkrasındaki düzenlemeden yararlandırılması, emekli ya da çalışan meslek mensupları ile yıllarca emek verdikleri kurumun mahkemelerde karşı karşıya getirilmemesi arzu edilen durumdur.

Burada şunu da hemen ifade etmeliyiz ki; ilk derece mahkemeleri konuya farklı bakmakta ve açılan davaların kimilerini reddetmektedirler. Ret kararlarının bazılarında, *“kadrosuzluktan emekliye sevk edilen”* personelin, ayrıca *“kadrosuzluktan terfi edemeyen”* personele ödenen tazminattan istifade edemeyeceği gerekçesi bulunmaktadır. Oysa bu iki tazminat birbirinden farklı statüler için ödenmektedir. Halen uygulandığı için İkinci Sınıf Emniyet Müdürleri bakımından konuyu örneklemek gerekirse; terfi edemeyen İkinci Sınıf Emniyet Müdürü rütbesindeki bir personel, kadrosuzluktan emekli edilirken, terfi eden emsalleri olan Birinci Sınıf Emniyet Müdürlerine ödenen ek gösterge, zam ve tazminatlar üzerinden emekli ikramiyesi ve maaşı hesaplanmakta, ayrıca da 55'inci maddenin 21'inci fıkrası gereği *“kadrosuzluktan emekliye sevk edilen”* personel için ödenen tazminattan istifade etmektedir. Bu örneğin İkinci Meslek Dereceli Birinci Sınıf Emniyet Müdürlerine uygulanması bakımından hiçbir hukuki engel olmadığı gibi, uygulanmaması için de hiçbir hukuki gerekçe ve izah yoktur.

Ayrıca, 3201 sayılı Kanun'un 55'inci maddesinin 17'inci fıkrasında, *“...terfi eden emsallerine ödenen ek gösterge, zam ve tazminatlar ödenir.”* ifadesi kullanıldığı halde, idare sadece ek gösterge ile ilgilenmekte, yasadaki *“zam ve tazminatlar”* ifadesi yönünden personeli mağdur etmektedir. Bilindiği gibi 657 sayılı Devlet Memurları Kanun'unda ek gösterge ödemeleri dışında, hizmet sınıflarına göre belirlenmiş zam ve tazminatlar bulunmaktadır. Yasa koyucunun amacı sadece ek gösterge olsaydı, 55'inci maddenin 17'inci fıkrasında zam ve tazminatlardan söz etmezdi. O halde bu fıkradan istifade edecekler için her üç (ek gösterge, zam ve tazminat) ödemenin de dikkate alınması ve terfi eden emsallerden en iyi durumda olana göre maaş hesabı yapılması

gereklidir. Zira bu düzenleme ile “*bir üst rütbeye terfi etmek için belirlenen diğer şartları taşımakla birlikte*” kadrosuzluktan dolayı terfi edemeyenin, rütbe bakımından uğradığı mağduriyetin maaş ve diğer özlük hakları yönünden giderilmesi amaçlanmıştır.

Öte yandan, 3201 sayılı Kanun'un 55'inci maddesinin 17'inci fıkrası “*kadrosuzluktan emekliye sevk edilen*” personel gibi, isteğiyle ya da yaş haddinden emekli edilenleri de ilgilendirmektedir. Çünkü ilgili personel terfi etmek için gerekli şartları taşıyorsa çalıştığı dönemde kendisine “*kadrosuzluktan terfi edemeyen*” personel için terfi eden emsallerine ödenen ek gösterge, zam ve tazminatın ödenmesi gerekir. Terfi eden emsallerine ödenen ek gösterge, zam ve tazminatı aldığı sırada emekli olduğunda da; aynı ek gösterge, zam ve tazminatlar üzerinden hesaplanacak ikramiye ve maaşa hak kazanacaktır. O halde “*kadrosuzluktan emekliye sevk edilen*” ya da yaş haddinden veya isteğiyle emekliye ayrılanlar bakımından bir fark yoktur. Bu sebeple yaş haddinden emekli edilen meslek mensuplarımızın açtığı davalar da vardır, ancak henüz kanun yolları (istinaf, temyiz v.b) tamamlanmamıştır. Hemen belirtelim ki, yasal düzenleme 04.04.2015 tarihinde yürürlüğe girdiği için bu tarihten önce emekli olan meslek mensuplarımızı kapsamamaktadır.

Yukarıdan beri izaha çalışıldığı üzere, halen çalışanlar bakımından da 3201 sayılı Kanun'un 55'inci maddesinin 17'inci fıkrasının yasanın yürürlüğe girdiği 04.04.2015 tarihinden itibaren uygulanması gerektiğine dair de bir tereddüt yoktur. Ancak; çalışan personelin tayin, terfi, görevlendirme gibi özlük haklarının riske girebileceği endişesi taşımaları sebebiyle, **geçmişe yönelik hakları için talepte bulunmadıkları**, konuyu yargıya taşımakta duraksama gösterdikleri sanılmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde meslek mensuplarınca sosyal medya gruplarında paylaşılan ve yukarıda değindiğimiz Ankara Bölge İdare Mahkemesi 2. İdari Dava Dairesi kararı sebebiyle TEMÜD DER Yönetimine ulaşan meslektaşlarımız, uğradıkları kayıpları için haklı olarak yakındıklarından; TEMÜD DER Genel Başkanı Sayın İsmail ÇALIŞKAN'ın başkanlığında yapılan video konferans toplantısında Yönetim Kurulu üyelerine konuya dair kısaca bilgi sunulmuştur. Ayrıca Çağın Polisi Dergisi Genel Yayın Yönetmeni ve meslek büyüğüm Sayın Yusuf Vehbi DALDA' nın bilgilendirme amaçlı bir metin hazırlamamı istemesi nedeniyle bu yazıyı kaleme alarak paylaşmış oldum.

Bu vesileyle meslektaşlarıma sağlıklı ve huzurlu günler dilerim.

Bu sayıda Polis Kolejinden yetişip, birisi eğitim alanına geçerek mezun olduğu okulda öğretmenlik ve bilahare Akademik kadroya geçen Kolej 2.devreden dayım ve diğeri daha genç bir kardeşimizin anılarına yer veriyoruz.

Ahmet Nişancı, (1962 Polis Koleji)

Nüfus kaydına göre, 26.01.1943 Malatya doğumlu. İlkokulu Malatya'da (1954), Ortaokulu İstanbul-Fatih (Gelenbevi O.O) (1958) okuduktan sonra, bir yıl Malatya Lisesinde okudu (1958-1959). Polis Kolejine yeğeni İbrahim Yıldız'ın teşvik ve yardımıyla 1959 yılında girmiş ve 1962 yılında mezun olmuştur. Emniyet Genel Müdürlüğü adına burslu olarak okuduğu Dil-Tarih ve Coğrafya Fakültesi, Fiziki Coğrafya ve Jeoloji Kürsüsünden Haziran/1966 döneminde mezun olmuş ve Polis Koleji Coğrafya Öğretmenliğine atanmıştır. İki yıla yakın bir süre aynı görevde kaldıktan sonra, Milli Eğitim Bakanlığının açtığı sınavı kazanarak, 1416 sayılı kanun uyarınca burslu olarak yurt dışında Almanya'da doktora öğrenimi için görevlendirilmiştir. Mayıs/1973 ayında yurda dönerek, Erzurum-Atatürk Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümünde Dr. Asistan olarak atanmış; daha sonra aynı kadroda Yardımcı Doçent unvanıyla görev yapmıştır. Nisan/1980 ayında doçentlik sınavlarını başarıyla tamamlamıştır. Öncesinde kısa süreli (altı ay) yurt dışı görevlendirmesi (İngiltere) ile ikinci bir yabancı dil ve mesleki bilgi geliştirme imkânından yararlanmıştır. Kadrosuzluk nedeniyle atanamadığı doçentlik kadrosunu, Samsun-Ondokuz Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Coğrafya Anabilim dalında bulmuş; Ailece Samsun'a taşınmışlardır. Profesörlüğe

yükselme ve atanma işlemlerini orada tamamlayarak, öğretim üyeliği görevini Samsun'da devam ettirerek, 26.01.2010 tarihinde, yaş haddinden emekli olmuştur (44 yılı aşkın bir süre sonunda). Şubat/2010 ayından beri emeklilik yıllarını Ailece yerleştikleri Ankara'da geçirmekte, yaz aylarında Ayvalık'ta bulunmaktadır. İki oğlan, bir torun sahibidirler.

Malatya Lisesinde geçirdiğim başarısız bir eğitim-öğretim yılının (1958-59) moral bozukluğu ile İstanbul'a dönmüş bulunuyordum. Lise öğrenimimi nerede ve nasıl sürdüreceğimi bilemez durumdaydım. O günler Ankara Polis Kolejinde birinci yılını başarı ile okumuş olan, geleceğinin parlak günlerinin hayallerini anlatarak beni de heveslendiren yeğenim İbrahim Yıldız'ın teşvikleriyle kararımı o yönde vermiş oldum. Böylece Polis Kolejine giriş için başvuruda bulunmuş ve sınavına girmiştım.

Sözlü sınavları için sonbahar aylarında Ankara'ya gitmiş, orada da başarılı olmuştum. Giriş için yapılan sınavlardan birisi Tarih dersine aitti, dersin öğretmeni Cahide Hoca Hanım, benim İbrahim'in dayısı olduğumu öğrenmişti. Bu durum benim için belki olumlu bir referans teşkil

etmişti!..Benim için en zoru beden eğitimi sınavında demir direklere kollarımla tırmanmak olmuştı. Sınav sonuçlarının sonraki günde ilan edilmesiyle büyük bir sevinç yaşamış ve yaşamımda yeni bir dönemin başladığına inanmıştım...

Polis Kolejinde öğrencilik yıllarımda her biri çok değerli öğretmenler tanımış, onlardan bilgi ve yaşam deneyimi, yurt ve toplum sevgisi kazanmıştık. Özellikle anılarımızda yer eden Cahide Hoca, Korhan Hoca, Arif Nihat Asya, Nejdet Sancar Hocalar, Sami Öngör Hoca, İbrahim Selek Hoca ilk akla gelen örnek insanlardır. Yine o yıllarda birçok arkadaşım da girdikleri üniversite sınavlarında başarılı olmuşlardır. Eğitim-öğretimin nitelikli olduğu yapılan sınavlar ve liseler arası bilgi yarışmalarında görüldüğü gibi, sportif ve kültürel etkinliklerde de kanıtlanmıştı.

Öğretmenlik Anısı

Yıllar sonra, bir gün mezun olduğum ve çok sevdiğim Polis Kolejinde öğretmen olacağım aklıma gelmezdi... Polis Kolejinden mezuniyet sonrası (Haziran 1962 Ankara-Gazi Osman Paşa semtindeki Polis Karakolunda (27 Mayıs) deneyimli memurlar yanında büro hizmetleri hakkında gözlemlerde bulunuyor; geceleri de devriye görevine çıkıyordum. Yıllık iznimi de İstanbul'da ailemin yanında ve akraba ziyaretleriyle geçirmiş Ankara'ya dönmüştüm. Yeni bir eğitim-öğretim yılında Polis Enstitüsü Yükseköğrenim öğrencisi olarak göreve başlıyor ve maaş alıyorduk. O arada diğer bazı arkadaşlar gibi ben de üniversite sınavına katılmıştım, ancak devam izni alınmayacağı düşüncesiyle Enstitüdeki derslere ağırlık vermiş buluyorduk. Hukuk ağırlıklı ve mesleki derslerde başarılı bir şekilde not ortalaması "üstü mizan" değerleri üzerinde tutturmuş bulunuyordum. Yine o günlerde birkaç ay öncesinden gelişen olaylar dikkatimi üniversite sınav sonuçlarına çevirmiş, Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Coğrafya Bölümünü kazandığımı öğrenmiştim. Bu arada, Emniyet Genel Müdürlüğünün Eğitim Şubesinden gelen bir yazıda Polis Kolejine öğretmen yetiştirmek istendiği; bu amaçla ilgili bölümleri kazanmış olanlara burs ve devam izni verileceği duyurulmuştu. Diğer bazı arkadaşlar gibi, ben de önce Enstitüden ayrılmaya istekli olmamıştım. Çünkü maaş alıyordum ve kendimi meslek mensubu olarak görüyor üç yıl boyunca yatılı okuduğum arkadaşlardan ayrılmanın

zorluğunu düşünüyordum. Ancak yeğenim İbrahim ve bazı arkadaşlar ısrarla, benim burs alarak üniversitede okumamın ve Polis Kolejinde öğretmen olmamın geleceğim açısından daha iyi olacağını söylemeleri, benim bu yönde karar vermemi sağlamıştı. Geciken kayıt yaptıрма işlemine de bazı tanıdıkların araya girmesiyle çözüm bulunmuştu. Artık ikinci yarıyıldan itibaren burslu olarak, on aylık bir memuriyetten sonra, sivil yaşama dönmüş, üniversite öğrencisi olmuştum.

Burslu olduğum sürece Polis Enstitüsünde öğlen ve akşam yemekleri yiyebiliyor, revir katında ayrı bir odada kalıyordum Üniversite öğrencisi olarak, her gün sivil kıyafetlerle dışarıya çıkıyor, Ankara Kızılay ve Sıhhiye'den yürüyerek Fakülteye kadar; ders saatleri dışında kızlı-erkekli öğrenci gurubu ile arkadaşlık ediyorduk. Özellikle sınav dönemleri yoğun olmak üzere, bazen gece yarısına kadar Milli Kütüphanede çalışıyor ve sınavlarda da başarılı oluyordum. Öyle ki dört yılın sonunda hiçbir dersin bütünülemesine kalmadan "Fiziki Coğrafya ve Jeoloji" Kürsüsünden haziran döneminde doğrudan mezun olan tek öğrenciydim. İkinci yıldan itibaren iki Kolej mezunu daha burslu olarak ayrılmış ve bana katılmışlardı.

Yaz tatillerinde İstanbul'da çoğu zaman ağabeylerimde kalarak, marangoz atölyesinde çalışarak geçiriyor; hafta sonları yeğenlerimle maçlara giderek, plajlarda denize girerek eğleniyorduk. Fakültenin üçüncü sınıfında bir şubat ayı akşamında Bekir Amca'dan kuzenim Mahire Ablanın daveti üzerine gittiğim akraba düğününde gençlik aşkım ve sevgili eşim Sevgin'i tanımış oldum. Böylece yaşamımda ikinci bir dönem başlıyordu. Mutluydum. 1965-66 eğitim-öğretim yılsonunu âdeta ipe çekiyordum. Hafta sonları ara sıra kaçamak yapıp müstakbel eşimin yaşadığı Yenimahalle'nin yolunu tutuyor ya da Çankaya'da amcamlarda görüşüyorduk. Öğretim yılı sonunda (Haziran/1966) mezun olmuş ve Polis Kolejinde öğretmenliğe başlamıştım. Aileler arasındaki görüşmeler sonunda söz kesme hazırlıklarına başlanmıştı. 17 Eylül 1967 tarihi evlilik için ilk adımın atılacağı gün bir aksilik yaşanmış; vefat eden Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel anısına törenler iki gün ertelenmişti. Salonda kalabalık bir topluluk vardı, İstanbul'dan yakın akrabalar gelmişti.

Polis Kolejinde öğretmenliğimin ilk yılında heyecanla derslere giriyordum. Sınıf öğretmenliği görevim de vardı. Değerli yeğenim Yusuf Vehbi de ikinci dönem öğrencim olmuştu. Benzer ilginç durumları 1975 yılı yaz aylarında kısa dönem askerlik hizmeti için bulunduğum Zonguldak Devrek ilçesinde de yaşayacaktık. İçlerinde yine yeğenim Yusuf'un da olduğu birçok kolejli öğrencilerimle buluşmuştuk! Birinci yılın sonunda öğrencilerimle hatıra fotoğrafları çektirmiş, onları evlerine göndermiştik. Biz de düğün hazırlıklarına yoğunlaşmış, ev kurma yolunda ağabeylerimden destek almıştık. 06.07.1967 tarihinde, sıcak bir yaz akşamı o tarihte Anıttepe'deki Polis Koleji ve Polis Enstitüsü bahçesinde nikâh ve düğün töreni yapılmış ve dünya evine girilmişti. Tören öncesi sağanak yağış beklentisiyle nedeniyle, büyük bir endişe yaşanmış; büyük bir endişe yaşanmış; bina içinde kapalı bir mekân temini düşünülmüş, ancak korkulan olmamıştı. Birkaç gün sonra (2-3 gün) akrabalarla birlikte tatil amacıyla iki araba halinde İstanbul'a gidilmişti. İstanbul'da akraba ziyaretleri, gezmeler yanında, Murat ağabeyimin Tarlabası'ndaki atölyesinde evimiz için yapılan masa ve sandalyelerin oymacılığını da üstlenmiş ve bitirilmesi sağlanmıştı. Ankara'ya dönüşte yeni bir öğretim yılına hazırlanırken Milli Eğitim Bakanlığının açtığı sınava girmiştik. Sınavın amacı 1416 sayılı yasa uyarınca yurtdışında doktoralı öğretim elemanı yetiştirmek ve Üniversitelerde görevlendirilmek olarak planlanmıştı. Polis Kolejinde öğretmenliğimin

ikinci yılındaki görevimi sürdürürken, doğrusu Bakanlığın açtığı sınav sonucunu öğrenmeyi unutmuştum. Okuldaki deneyimli bir öğretmen aynı zamanda Laboratuvar Şefi olan büyüğüm Emin Bey'in önerisiyle konuyu takip etmiş, sınav sonucunu öğrenmiş ve kazandığımı öğrenince de büyük bir sevinç yaşamıştım. Sonucu tarafıma resmen duyuran jüri başkanı Sayın Hocam Prof. Dr. Rahmetli Reşat İzbirak, alnımdan öperek beni tebrik etmişti. Sonraki günler Almanya'da doktora yapmak ve dönüşte bir üniversitede görev almak hayaliyle, yol hazırlıklarına başlamıştım. Öncelikle Emniyet genel Müdürlüğünden izin almak ve zorunlu hizmet yükümlülüğünü Milli Eğitim Bakanlığına devir etmek, pasaport çıkartılması vb gibi işleri yerine getirmek yanında, asıl duygusal zorluk meslektaşlardan, arkadaşlardan ve belli bir süre de olsa sevdiklerimden, eşimden, ayrılmak olmuştu!. Her şey çok hızlı gelişti ve ben bir ilkbahar günü (Nisan ayı başında) sevdiklerimle vedalaşarak İstanbul'dan ayrılmıştım... Dönüşte önce Erzurum, daha sonra da Samsun'da öğretim görevline devam edip emekli olunca Kışları Ankara, yazları ise iki devremin de bulunduğu (Lütfi Zafer Aras ve Özcan Atalay) Ayvalık'ta yaşamımı sürdürüyorum.. Polislikten ayrılıp üniversiteye geçtiğim yıllarda meslektaşlarım, devrelerimle hiç bağımı koparmadım, her fırsatta görüşme fırsatı bulup eski günleri yad ettik.. Bu arada, Samsun ilinde de her daim Emniyet Müdürleri kardeşlerimle görüştük, karşılıklı ziyaretlerde bulunduk....

İsmet SAYAR
(Polis Koleji 1977, Polis Akademisi 1980)

Bizim doğduğumuz zamanlarda, memleketimizin durumu, haliyle şimdiki gibi değilmiş.

Anne-baba, hangi nüfus idaresine kayıtlı ise, doğan çocukları da o nüfus idaresine gidip kayıt ettirmek gerekirmiş.

O zamanlar yoksulluk diz boyu tabii...

Rahmetli babam, "Boğulsan da, büyük denizler de boğulacaksın!" diye düşünerek, Toros Dağlarının tepesinde ki Konya'nın Hadim ilçesinden göçüp, Karaman'a gelmiş...

Dedik ya yoksulluk diz boyu... O zamanlar Karaman'ın hayli dışında bulunan bir yerden, yanında getirdiği paranın büyük bir kısmını vererek, bir dönümlük kadar arsa almış... Üzerine ev yapacak maddi gücü olmayınca, at arabasıyla köylere giderek çerçicilik yapmaya başlamış.

1956 yılının bahar aylarının birinde; çayır çimenler, delifişek gibi topraktan fışkırırken, Karaman'da da ben dünyaya gelmişim...

Bizim oralarda örftür, adettendir; baba tarafından, erkek olan, sülalenin en yaşlı büyüğü, çocuğun kulağına önce ezan okur, sonra da uygun gördüğü ismi verirmiş. Babam yetim büyüdüğünden, bu görevi yerine getirmek rahmetli amcama düşmüş...

O zamanlar memleketimizde iki parti, iki lider varmış.

Demokrat parti ve lideri Adnan Menderes, Halk partisi ve lideri İsmet İnönü... Rahmetli babam koyu Demokrat partili, rahmetli amcam ise hastalık derecesinde İnönü düşkünüymüş...

Bizim oralarda, 'Herkes ismine çeker,

ismi gibi olur' diye bir inanış vardır. Galiba amcam da böyle düşünerek, "Bu çocuk okusun da adam olsun!" diyerek, adımı İsmet koymuş...

Babam istemese de kabul etmek zorunda kalmış. Büyüklere ses çıkarılmaz, itiraz edilemezmiş ki...

Adımı koymuşlar ama geçim telaşesinden olacak, bir türlü Hadim nüfus idaresine gidip kaydımı yaptıramamışlar...

1958 yılında annemin küçüğü olan, iki dayımdan, büyüğü İhsan Dayım, askerliğini yapmış, bitirmiş; "Hadim'e gitmeden bir de ablamın yanına uğrayıp hal hatırını sorayım, elini öpeyim" diyerek, bizim eve uğramış...

Yanımızdan ayrılırken annem, beni kastederek, "Kardeşim oraya varınca, bizim şu çocuğu da nüfusa bir geçirttiriver!" demiş...

1 Mayıs 1958 tarihi böylece benim doğum günüm oluvermiş... Tombaladan çıkar gibi...

Ne doğum tarihim doğru, ne doğum yerim.

Bana; doğum tarihim sorduklarında hangisini söylesem diye düşündüğüm olur... Gerçek olan 1956 yılını mı? Resmi kayıtlardaki 1958 yılını mı?

Dünyaya geldiğim Karaman'ı mı? Doğum yeri Hadim olarak yazan nüfus cüzdanımı mı?

Doğrular yanlış, yanlışlar doğru olmuş...

Doğum günümü kutlayan tüm dost ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. İyi ki sizler varsınız, iyi ki sizleri tanıdım.

Güzel bir memlekette güzel geleceklere yelken açarak... :)

DÜZTABANLILAR POLİS OLAMAZ!

ÇALIŞ, ADAM OL!

Bizim zamanımızda; Polis Kolejine girebilmek için, Türkiye bir kaç bölgeye ayrılır, o bölgelerin merkez şehirlerinde, ilk yazılı test imtihanları yapılırdı.

1974 yılında, Konya'da, bu okulun test imtihanı yapılmış, ben de gidip katılmıştım...

Epey bir süre sonra bir bekçi, elinde saman sarısı büyükçe bir zarfla gelip, kazandığımı rahmetli babamın bakkal dükkânında müjdelemişti.

Koleje girebilmek için, yazılı testi geçmek yetmiyordu. Onun kadar, hatta ondan daha da önemli olanı; Ankara'da, Anıttepe'de bulunan Polis Koleji binasında yapılacak olan mülakat dedikleri sözlü sınavda başarılı olabilmektir.

DÖRT YIL ÖNCE...

Şimdi bu dünyadan göçüp gitmiş olan, rahmetli babam;

"Okumak istiyorsan, seni Kuran Kursuna gönderir 'Hafız' yaparım, onun ötesine hiç karışmam, çalışır adam olursun," demişti.

Karşı dükkân komşusu Rifat amca da;

"Eşşek kadar olmuşsun! Daha ne okuluymuş... Okuyacak adam; bokundan belli olur, sen kiiiim?, okumak kim?" Diyerek babama koltuk çıkmış, moral destek vermişti...

Oysa ortaokul birinci sınıf karnemi alınca, koştura koştura, ayaklarım kıcıma degecek şekilde babamın dükkânına varmış, sevinçle karnemi göstermiştim.

Karnelerini getiren çocukları anne ve babaları öpüyor, hediyeler alıyorlardı. Bakalım bana ne alacaklardı?

Karnemde dört dersten ikmale kaldığının ne anlama geldiğini falan bilmeden...

MAYMUNNN!.. MAYMUNNN!..

Annemin sayesinde ve desteğinde, 1971 yılında ortaokula tekrar yazılıp, okumaya başlamıştım.

Babam da kendisine göre haklıydı elbette. Çocuk denilecek bir yaşta babasını kaybettiğinden, yetim büyümüş, okul yüzü falan görmemişti.

Toros dağlarının eteklerinde kurulmuş Hadim ilçesinden Karaman'a göçmüş gelmiş,

ayakta nasıl durulduğunu, Kendi başına öğrenmeye çalışıyordu.

Hayattaki en büyük şansı, askerlik dönüşünde, annemi kaçırarak evlenmiş olmasıydı.

Annem; inek besler, sütünü sağıp satar, yoğurt çalar (mayalar) yoğurt satar, ravağını (kaymağını) çıkarır kaymak satardı. Bahçeye her çeşit sebzeyi, meyveyi eker dikerdi. Nasıl becerirdi bilmem, boşa çıktığında, eline 'oya'sını alır, örmeye başlar, bitirince onları da satardı. Annem, gerçekten süper bir insandı. Evimiz, şehrin en dışında olduğundan, çeşme suyumuz yoktu. Mahalle çeşmesinden, alüminyum güğümlere doldurup, eve götürürdük. Bazen ben de taşımaya yardım etmek isterdim. O kadar ağır gelirlerdi ki, kollarımız adeta sünerdi. Bazen aklıma takılır; kollarım hafif uzundur, acaba o günlerin hatırası mıdır, diye...

Kolejde az dalga geçmediler hani; "Maymun, maymun..."

O zamanlar, tüp gaz olsa bile, bizde yoktu. Annemin iki ocağı vardı, biri mutfağın dibinde, diğeri bahçede. Yemek yapacağına, su ısıtacağına, topladığı çalı çırpıları, bu ocaklarda yakardı. Çeşit çeşit bulgur pilavları pişirirdi. Mercimekli, patatesli, sade, domatesli... En çok mercimeklisini severdim. Onu pek sık yapmazdı, ne bileyim belki de ondandır. Biraz zenginleşince, gaz ocağı almıştık. İçine gazyağını doldurur, pompalardık. Kış günleri çalı çırpı bulmak zorlaştığında, büyük rahatlıktı. Sanırım zenginlik, güzel bir şey olmalıydı... Gaz ocağının tek kötü tarafı, içine hava basmak için fısık fısık yaptırdığımız pistonu iki parmağımız arasında tutarken, parmak derilerimizi sıyrmasıydı. Buraları çok kötü acı verirdi.

Deterjan diye bir şey bilmezdik. Varsa da, bizim haberimiz yoktu. Bahçemizin kenarından akan, bahçe sınırlarımızı çizen, kanalizasyon sularının da içine verildiği, küçücük bir dere vardı. Suları temiz aktığı zaman, annem, yıkanacak çamaşırları alır, devamlı dere kenarında duran, üzeri nispeten düz bir taşın üzerinde, ağaçtan yapılmış tokucu vura vura kirlerini çıkarmaya çalışırdı. Çamaşırları, ellerimizde bükerek sıkardık. Avuçlarımızın içi acıdan kızarırdı. Sonraları çamaşır leğeni aldık, Arap sabunu aldık, dedim

ya zenginlik güzel bir şeydi...

FOSSUK FOSSUK!

Karaman'dan dışarı çıkmamıştım. Bulgurhanede çalışırken, işyerine gidiş gelişlerde bindiğimiz at arabasının haricinde, arabaya da binmemiştim. At arabasına bindiğimizde, arabadan aşağı sarkıttığımız ayaklarımız, tekerlere sürtmecin diye, ya iki tekerin arasındaki yeri, ya da arabanın en arkasını kapmaya çalışırdık. Bizden önce binenler, hemen oralara el koyar, bize hava atarlardı. Arabanın arkasına oturmaının tek kötü yanı, arabacı atı hızlandırmak için kırbaşı şahlendirdiğinde, kırbacın ucunun bize de vurmasıydı. En konforlu yerler, arabanın yanlarıydı...

Kolej imtihanları sayesinde, ilk otobüse, Konya'ya gidip gelirken binmiştim. O zamanlar havalı Magiruslara binmek modaydı. Konya ile Karaman'ı birbirine bağlayan yol; stabilize dedikleri, sıkılaştırılmış toprak ve taşlardan yapılmıştı. Otobüsler, arabalar geçti mi, kocaman bir toz bulutu oluşurdu. Bu otobüsler, yollardaki çukurlara girip çıktıkça, fossuk fossuk diye sesler çıkarır, bizler de koltuklarımızdan hoplardık. Çok hoşuma gitmişti. "Neden çok daha fazla çukur olmaz!" diye hayıflanmıştım...

Karaman'dan Ankara'ya, otobüsle tek başıma gitmiştim. Üzerimde, ortaokula başlarken aldığımız, ince beyaz çizgili, yeşil takım elbisem vardı. Kumaşı çok sağlamdı. Hiçbi yerinde delik bile açılmamıştı. Bu gidişle bütün okulları bununla bitirirdim de, kolları kısa gelmeye başlamıştı. Aslında onun bir kusuru yoktu, benim boyum uzuyordu... Bileklerimle dirseklerimin tam ortasında kalıyordu... Hiç ütü yüzü görmeden geçti gitti garibim!..

Oysa, ayağımdaki iskarpin ayakkabılar bana hiç sorun çıkarmamışlardı. Eskiye yerleri olursa, hemen tamirciye götürür, bir güzel yama yaptırırdık. Bu ayakkabılarımı gören insanlardan pek çoğunun kışkandıklarını bilirdim. Yamalı falandı ama gerçek deriden yapılmıştı. Kolay mı öyle köseleden yapılmış ayakkabı alıp da giyeceksin! Kaç gün amelelik yapmak lazımdı kim bilir. Ben, şansımın, hiç para ödemedem sahip olmuşum.

Bu ayakkabılar kendiliğinden gelmişti.

- "Kendiliğinden ayakkabı mı gelirmiş!" diye bilemeyenler olabilir. Olur, olur! Hem de bal gibi olur! İspatlaması mesele değil! Anlatayım, nasıl olabileceğini görelim o zaman!

ZAYIF ALIRSAN ÜZÜLME!

Ortaokul ikinci sınıfa gidiyordum. Ders notlarım çok iyiydi. Fen bilgisi veya fizik dersimize, Vahap Aldemir adında bir öğretmenimiz girerdi.

Genç, bekâr, idealist bir öğretmendi. Dersi güzelce bir anlatır, sonra da baştan sona anlattıklarını defterlerimize birer birer yazdırır, yazarken parmaklarımıza ağırlar girerdi. Anlattığı konuların kafamıza girmesi için elinden gelen her şeyi yapardı. Onun dersinden de hep pekiyi alırdım.

İki gün önce yazılı yapmıştı.

Yazılı notlarımızı okuması on, on beş gün sürerdi.

O gün de, dersini anlattı, yazdırmaya başladı. Yazdırırken, sıraların arasında dolaşır durur, yazıp yazmayanların kontrolünü de yapardı. Benim sıramın yanında durdu. Sustu. Bir hayli öylece kaldı. Elimiz kalemde, tetikte bekliyoruz... Elinin birini, dikildiği yerden omzuma koydu. Sonra, omzumu hafifçe sarstı;

"Cumartesi günü boş musun, işin var mı?" Diye sordu.

Hemen ayağa kalktım, gür bir sesle,

"Boşum, öğretmenim!" Dedim.

"Benim oturduğum evin yerini biliyor musun?" Diye sordu.

Bizim evle, okulun tam ortasına denk gelen bir yerde, yeşil boyalı bir dairede, kiracıydı. Beden eğitimi dersimize giren, bekâr başka bir öğretmenle birlikte oturuyordu. Gelip giderken görürdük. Zemin kat dedikleri, toprak üstündeki ilk daireydi.

"Biliyorum öğretmenim!" Dedim.

"Cumartesi günü, saat iki buçukta gelebilir misin? Biraz işim var da..." dedi.

"Başım üstüne öğretmenim," dedim.

Oturdum. Tekrar yazdırmaya başladı...

Ders bitip teneffüs olunca, arkadaşlar çevremi sardılar. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı;

"Bu hoca seni niye çağırdı biliyor musun?"

"Yooo! Nereden bileyim!"

"Seni çağırorsa çağırorsa, neden çağırır bilir misin?"

"Nereden bileyim ya!"

"Yazılı imtihan olmuştuk ya!"

"Eeee?.."

"Diğer sınıfların da hepsini yazılı yapmış..."

"Eeee!.."

"Hocamızın evi şimdi yazılı kâğıtlarıyla doludur. Okuyup, notlarımızı vermesi lazım!.."

"Eeee?"

"Bu kadar çok yazılı kâğıdını, imkânsız yalnız başına okuyup bitiremez!.."

"Eeee?.."

"Sen çalışkan olduğundan... Yazılıları sana okutturup, not verdirtecek!"

"Olur mu öyle şey ya?"

"Olur olur! Benim kâğıdı eğer sen okursan, biraz torpil yaparsın artık!.."

"Neden yapayım ki?"

"Arkadaşız ya!.."

"Yok öyle yağma! Herkesin hakkı neyse o! Kendime bile torpil yapmam!"

Bu konu üzerinde o kadar çok konuşmuştuk ki, ben kendim de 'yazılıları okumak için' beni çağırdığına inanmaya başlamıştım artık. Hiç kimseye taviz vermiyordum,

"Ne hak ettiyseniz onu veririm! Benden kütük işlemez!"

Bazılarına moral de veriyordum artık...

"Zayıf alırsan üzülme! Bir daha ki sefere kurtarırsın!.. Ben de 'iyi' aldığım zaman hiç canımı sıkıyom, çok çalışıp 'pekiyi' yapıyom!.." Kendimi basbayağı öğretmen gibi görmeye başlamıştım. Nasıl bir ruh halim vardı, anlatılması imkânsız! Ciddi, ceketimin düğmeleri kapalı, kafa dimdik, doğru düzgün gülmeyen, birisi bişey sorduğunda lafı uzatmayan... "Sana bunu nasıl anlatsam bilmem ki!" havalarında...

Cumartesi günü tatil olduğu halde, yeşil takım elbisemi giymiş, kravatım takılı şekilde, tam saat iki buçukta, kapısına işaret parmağımı bükerek arka çıkıntısı ile vurmuştum. Heyecanım oldukça yüksekti.

İçerden; "kim o?" diye sorduğu zaman, "Hocam ben geldim. Yapacağım bir iş için çağırmıştınız!" diye cevap verecektim. Bunları defalarca düşünüp, kafamdan provalarını

yapmıştım.

İçeriden, "Kim o?" diye ses gelmesini beklerken, Beden eğitim dersimize giren, Vahap hocamla birlikte aynı bekâr evinde kalan öğretmenimiz kapıyı açtı. Kafasını sallayarak;

"Ne var? Niye geldin bakayım?" Diye sordu.

Kısa bir şaşkınlık geçirdim.

"Hocam, beni Vahap öğretmenimiz çağırmıştı," diyebildim.

Arkasına döndü,

"Vahaaap! Bir öğrenci gelmiş, senin çağırdığını söylüyor," dedi.

Kapıyı yarı açık bırakıp içeri gitti. İçerden hemencecik Vahap hocam geldi.

"Hoş geldin," dedi.

Yüzü gülümsüyordu. Yarım açık olan kapıyı, biraz daha açtı.

"Ayakkabılarını çıkar da içeri gir!" Dedi.

Biraz bozuldum.

Elbette ayakkabılarımı çıkaracaktım! Ben gavur muyum ki, ayakkabılarla içeri gireyim! Onlar için öyle derlerdi. Ayakkabılarını çıkarmadan evlerine girerlermiş. Pis kafirler!

Ayağımdaki lastik ayakkabıları çıkardım, içeri girdim.

Ermenek'teki kömür ocağı faciasında çocuğu ölen, Recep amcanın ayakkabılarının aynısını giyerdim. Ama benim ayakkabılarım onun ki gibi delik deşik değildi. Bir, bilemedin en fazla iki yırtığı olurdu. Daha eskidi mi, yenisini alırdık.

Herkesin bir onuru, gururu vardı!.. Böyle durumlarda hassas olmak gerekirdi!.. "Dost başa, düşman ayağa bakar," demişler.. Büyükler boşa konuşur mu!..

ALLAH'IN ŞAŞKINI!

İleri geçmek istedim, sol kolunu açarak gitmemi önledi. Şaşırdım,

"Haydaaa! Biz hocaya yardıma geliyoruz, onun yaptığına bak!" diye içimden geçti.

Açık kapıyı biraz kapatır gibi yaptı. Kapı arkasında duran bir çift iskarpın ayakkabıyı gösterdi,

"Şunları ayağına bir giysene, bakalım nasıl olacak?" Dedi.

"Biz neden geliyoruz, hoca nelerle uğraşıyor!" Diye düşündüm.

Bir an önce şu yazılıları okuyup bitirsek olmaz mı sanki? Çocuklar not bekliyor!.. Neyse,

muhakkak bir bildiği vardır! Öğretmen olmak kolay mı?

"Şimdilik dediklerini yapalım bakalım da..." diye düşündüm.

Ayakkabıları ayağıma giydim. Sanki benim ayaklarım için yapılmıştı. Fıkra gibi uydu...

"Nasıl oldu ayağına?" Diye sordu.

"Çok güzel oldu hocam," dedim.

"Sıkan bir yeri var mı?" Dedi.

"Yok hocam, çok güzel oldu!" Dedim.

Orada duran bir gazete kâğıdını aldı, bana uzattı.

"Şu çıkardığın ayakkabıları bununla sararsın," dedi.

"Tamam hocam," dedim.

Ne yapmaya çalıştığını çözemiyordum.

"İyi o zaman, gidebilirsin!" dedi.

Kafam karışmaya başlamıştı. Hani yazılı kâğıtlarını okuyup, not verecektik! Niye çağırdın beni o halde?

Bu öğretmenleri anlamak da problem valla!..

"Kendisi bilir, dedim içimden. Biz insanlık olsun diye geldik..."

Ayakkabıları çıkarmak için hamle yaptım.

"Ne yapıyorsun? Çıkartma!" dedi.

"Hocam gideceğim de, öyle söylediniz ya," dedim.

"Tamam, gidebilirsin. Bu ayakkabılar senin oldu!" dedi.

"Öyle olur mu hocam? Bunlar sizin ayakkabılarınız," dedim.

"Ben de çok var. Bunları zaten giymiyordum. Bari bir işe yarasın!" Dedi.

Baktım, orada üç çift ayakkabı daha vardı. İki çifti beden eğitimi öğretmenimizinse... Vahap öğretmenim iki çift ayakkabısından birini benim ayağıma giydirmişti...

"Tamam, fazla uzatma canım! Çok işim var. Güle güle," dedi.

Beni, bir bakıma zorla kapı dışarı etmişti... Kapıyı kapadı. Kapı dışında öylece kala kaldım!..

Bir tane de olsa yazılı kağıdı okuyabilseydim!..

Pazartesi günü, okula bu ayakkabıları giyerek gitmişim.

Unutmam imkânsız, topuklarındaki demir ökçe, beton zeminde, ben yürüdükçe 'çın

çın' ötüyordu.

Arkamdan nasıl bakıyorlardır, kim bilir! Asla geri dönüp de bakmadım; alan var, alamayan var! Canı çekip bakanların, üzülmelerini ister miyim?

Kolej'de, devlet baba ayakkabı veresiye kadar hep bunları giydim...

Kendiliğinden gelen ayakkabılar ne çok işime yaramıştı be! Yepyeni sayılacak ayakkabılardı. Bu öğretmende biraz saflık olabilir miydi acaba? Varsın isterse saf olsun, bana ilaç gibi gelmişti. Bak, şimdi mülakata giderken de o ayakkabılar ayağımdaydı... Allah'ın şaşkını mı desem, bilmem ki!.. Neden kendi ayakkabılarının ikisinden birini bana verdiyse!..

OTOGAR OTELI

Ankara eski otogarında, otobüsten indiğimizde, sudan çıkmış balık gibiydim. Ne kadar çok araba, insan vardı. Okulun yerini de bilmiyordum. Ne tarafa gideceğimi nasıl bilecektim? Önüme denk gelen insanlara sormaya başladım. Kim ne tarafı gösterirse o tarafa epey bir gidiyor, sonra tekrar soruyordum. Yanlış yönle gittiğimi anladığımda korkmaya başladım. Kim kime, dum dumaydı! Okulu bulamasam da, otogarı, geri dönerek bulabiliyordum. Korkunun yanında, çaresizlik de içimi sarmaya başlamıştı. Ağlamak istiyordum, o da olmuyordu. Tıkanıp kalmıştım!..

Birden aklıma, Karaman'da bakkal dükkânımıza uğrayan, polis Gönül abi geldi. En sağlam insanlar polisler olmalıydı. Gideceğim yer de Polis Koleji olduğuna göre, onların yanlış bilmesi imkânsızdı... Kendi kendime, bunu neden daha önce akıl edemedim diye de kızdım!

Polis Kolejinin yerini, önüme gelen polis abilere, sora sora, Anıttepe'ye kadar geldim, En çok zorluğu, bir yolu karşıdan karşıya geçmem gerektiğinde çektim. Ne kadar çok araba vardı?

Ne kadar da hızlı geliyorlardı?

"Gözünü sevdiğimin Karaman'ı böyle mi ya!" diye içimden geçmişti.

Sokağımızdan bir günde, belki bir araba geçerdi, hadi bilemedin üç, beş olsun!. O da, her taraf çukur dolu olduğundan, hem yavaş, hem de sağa sola, yılan gibi kıvrıla kıvrıla giderlerdi. Bunlar; bir taraftan gelirken, diğer taraftan gidiyorlardı. Kıran sürüsü gibiydiler...

“Gözünü sevdiğimin çukurları! Açacaksın üç-beş çukur, bak bakalım böyle gidebilirler mi? Bir de, yoldaki çukurlara kızarlar! Arabası olanlar zengin ya! Ne bilsinler bizim halimizi?” diye aklımdan o korkuyla esmişti.

Mülakata iki gün vardı. Ankara yatılı öğretmen okulu imtihanlarını da kazanmıştım. Oraya kayıt için de, yarın son gündü. Ne yapacağıma bir türlü karar verememişim.

Ertesi gün mülakatın saat kaçta başlayacağını ve nerede yapılacağını öğrendim. Yürüyerek tekrar otogara döndüm. Yol aslında basitti; otogardan çıkıp sağ taraftan gittin mi Tandoğan kavşağına varıyordun. Oradan da Allah'ın izniyle karşıya geçip, sol taraftan direk gittin mi, sonunda varıyordun. Kafama haritasını çizmek kolay olmuş, Kendime güvenim artmıştı. Büyükler aralarında konuşurken bazen; “sora sora Mekke bulunur,” derler. Ne kadar da doğruymuş! Öğretmen okulunu da aynı şekilde bulurdum. Hele bir şu geceyi geçireyim de...

Akşam olunca, oradaki yolcuların beklerken oturdukları kanepelerden birinin üzerinde uyuyup, sabahladım. Uyurken ceketimi üzerimden hiç çıkartmadım. Ne olur ne olmaz!

Sabah uyanınca, hemen bir tane çarşı ekmeği alıp, yemeye başladım. Pamuk gibiydi, bembeyaz içi vardı. Evimizde hep 'mayalı' ekmeğe veya 'şebit' ekmeğe dediğimiz, dürüm ekmeğinin incesinden açılmışını, anamız yapar, bizler yerdik. Çarşı ekmeği dediğimiz somun ekmeği alanlara hem acır, hem de imrenirdik! Acımamızın sebebi, alırken bir sürü para vermeleriydi.

Karnımı bir güzel doyurduktan sonra, tekrar otogardan çıktım. Yine Kolej tarafına gittiğim yoldan adımlamaya başladım. Artık kafamı kullanıyordum. Bir yanlışlık olsa bile, bildiğim yoldu. Otogarı bulması kolaydı. Önüme ilk gelen polise, öğretmen okuluna nasıl gideceğimi sordum. Şans gülmeye başlamıştı, fazla uzakta değildi. Bulmakta hiç zorlanmadım. Kendi kendimle gururlandığım bile olmuştu;

"Oğlum sen Ankara profesörü oldun artık! Maşallah bulamayacağın yer yok! Ne akıl küpüsün len!..."

Şimdi hatırlamakta zorlanıyorum da, bir yazı asmışlar, onu okumuştum. Duyuru yazısı.

Okulun dış giriş kapısında mıydı, yoksa içerdeki kapının birinin camında mı?... O kısım, koptuğunda parçası eksilen, eski filim makaralarındaki şeritler gibi olmuş. Kaybolmuş. Ama yazıyı çok iyi hatırlıyorum. Kesin kayıt tarihleri ile birlikte, getirilecek zorunlu belgeler sıralanmıştı. Bunlardan biri de, nüfus cüzdanının aslıydı... Bir bocalamanın içine düştüm; buraya nüfus cüzdanını verecek olsam, yarınki kolej mülakatında da istiyorlardı... Ayrıca kayıt için 'veli' de gerekiyordu. Ben yalnız gelmişim.

“Boş ver bu okulu,” dedim. “Koleje git. Kazanamazsan, doğru Tunceli Yatılı Sanat Okulu'na gidersin!”

Binanın içine bile girmeden, geri döndüm. Geleceğimiz, okumak üzerine olacaktı da, artık hangi okul olacağı tamamen şanstı. Öğretmen olamayacağımın farkında bile olmadan kararımı vermişim!

O günü ve gecesini yine otogarda geçirdim. Sabah karnımı doyururken, ekmeğin yanında, parama acımadım, bir tane de üçgen eritme peyniri aldım. Her lokmada azar azar ıstırarak, ekmeğe beraber bitirdim. Bu konuda uzman olmuşum zaten. Evde kardeşlerimle yarışa girerdik; bir zeytin tanesini kaç lokma ekmeğe yiyeceksin! Hep ben kazanırdım; bir zeytini, tam beş lokma ekmeğe yiyecek! Onlar beceremezlerdi...

Otogardan çıktım, Koleje, yürüyerek gittim. Hiç tanıdığım yoktu ve mülakatın ne olduğunu da bilmiyordum. Mülakatların birkaç gün süreceği söyleniyordu...

BU ÇOCUK DÜZTABAN!

Mülakata, iyi not alanlardan başlıyorlarmış, birkaç kişi girdi, arkadan benim adımlı okudular...

İki katlı binanın, ikinci katında, mülakatı yapan heyetin bulunduğu salona girdim. Bana basit birkaç soru sordular. Sonra içi su dolu bir çamaşır leğenini gösterip;

"Ayakkabını ve çorabını çıkart! Su dolu şu leğenin içine ayaklarını sok! Sonra şu duvardan şu duvara kadar yürü!" dediler.

Ayaklarımı su dolu leğene sokup, beton zemin üzerinde yürümeye başladım. Ayak izlerim yerde görünmeye başladı.

Heyetten birisi;

«Bu çocuk 'düztaban',» dedi.

Bir başkası onu destekledi,
"Evet, evet düztaban," dedi.

Düztaban demeleri çok hoşuma gitmişti, düztaban denilince ben; düzgün tabanlı, muntazam, güzel ayaklı anlamı çıkarıyordum.

İLLA KARŞI ÇIKAN BİRİSİ OLUR!

O esnada, heyette olan ve üzerinde beyaz doktor gömleği bulunan birisi itiraz etti;
"Yok canım, ne düztabanı! Düztaban falan değil!.."

Çok canım sıkıldı; hemen hemen herkes benim 'düztaban' olduğumu söylerken, bu beyaz gömlekli, olmadığımı söylüyordu... Aslında, beyaz gömlekli hariç hemen hemen herkes benim 'düztaban' olduğum kanaatindeydi. Beyaz gömlekli,

"Bir baştan bir başa tekrar yürüsün, bu düztaban değil!" dedi.

Ayağımı tekrar su dolu leğene sokturup,
"Baştan sona bir daha yürü bakalım!" dediler.

Beyaz gömlekliyi de 'düztaban' olduğuma inandırmak için; ayaklarımı yere iyice basarak, ayak izlerimin zemine çıkması için özellikle çaba sarf ettim. Çok güzel çıkıyorlardı...

BEYAZ GÖMLEKLİ DE NİHAYET YOLA GELİYOR

Beyaz gömlekliden önce diğerleri,
"Kesinlikle 'düztaban' bu!" dediler.
Keyiflendim... Beyaz gömlekli de sonunda pes etmişti;

"Evet, düztaban bugaliba!" dedi.
Sevincim iyice arttı...

"Ohhh!," dedim içimden... "Allah'ım yardım etti de, bu vicdansız da sonunda benim ayağımın güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldı."

Sordukları sorular zaten basitti. Adımı, soyadımı, memleketimi, babamın ne iş yaptığını sormuşlar, ben de cevaplamıştım.

"Düztaban" işi de hallolduğuna göre,
"galiba bu iş tamam diye" düşündüm.

BİR TERSLİK VAR GİBİ!

Heyet üyeleri arasında bir tereddüt vardı. Birisi,

"Puanı da çok iyiymiş, konuşması da düzgündü," dedi.

Bir başkası,
"Puanı iyi de, yazık! Bayağı da fakir biri..." dedi. "Şu giydiklerine bir bakın!.." Bir başkası,

"Ne yapabiliriz ki, puanı iyi, boyu falan da fena değil, gariban da biri, ama düztaban!" dedi.

Beyaz gömlekli,
"Bence 'düztaban' değildi, ama yazık olacak bu çocuğa..." dedi.

Birden kafam karıştı. İçimden bir ses, işlerin iyi gitmediğini söylemeye başladı. Bir şeyler yapmalıydım ama ne yapacağımı bilmiyordum ki! Bir terslik var gibiydi. Zamana ve akıla ihtiyacım vardı. Tüm cesaretimi toplayıp,

"Efendim, bir şey söyleyebilir miyim?" dedim.

Galiba, heyet de ortak bir şeye karar vermekte zorlanıyordu...

"Söyle," dediler.

"Efendim, ben çok heyecanlıyım, acaba herkes girdikten sonra beni tekrar mülakata alabilir misiniz?" dedim.

Birbirlerine bakiştılar, hemen hemen hepsi birden,

"Tamam, mülakatlar bitince seni tekrar çağıracağız" dediler.
Mülakattan çıktım.

DÜZTABAN NEDİR Kİ?

'Düztaban' lafı çok dikkatimi çekmişti. Dışarı çıkar çıkmaz, benim gibi mülakata gelmiş birkaç akranıma sordum ama hiçbiri doğru düzgün cevap veremedi. Sanırım, onlar da benim gibi bilmiyordu...

Sonuçta düztabanın iyi bir şey olmadığını sora sora öğrendim. Bu işte bir yanlışlık vardı. Ortaokulda 4x100 bayrak yarışında takımdaydım ve iyi bir koşucuydum. Çok da hızlı yürüyen biriydim. Halen de öyle... İstesem de yavaş yürüyemem...

'Düztaban olsam', Diyarbakır'da "korsan gösteri" yapanları çevirdiğimizde, üstüme Molotof kokteyl atan militanı, keçi gibi kaçtığı halde nasıl yakalayabilecektim ki...

Şimdi iki sorunum vardı; birincisi, mülakatı yapan heyet beni unuttur da, mülakatın sonunda 'çağırmasza' ne yapacaktım. İkinci sorun da; Ankara'yı hiç

bilmiyordum ve cebimde Karaman'a gidecek otobüs biletini aldıktan sonra ancak ekmek ve zeytin alacak kadar param ya vardı ya yoktu... Otogarda geceleri tahta sıralarda yatanlara kimse bir şey demiyordu. Orada yatmaya devam etmeliydim. Öyle yaptım...

HİLE YAPTIM!

Mülakata girenleri çok sıkı takip etmeye başladım. Son gireni mutlaka bilmeliydim. Sanırım, ikinci günün ikindi vaktiydi. Sonuncu da mülakata girdi, çıktı.

Beni çağıran falan yoktu...

Ne yapacağımı ilk anda bilemedim. Mülakata girmezsem kaybedeceğimi biliyordum...

15-20 dakika kadar bekledim ama bana sanki senelerce beklemişim gibi geldi... Böyle işleri hiç bilmiyordum ki...

Sonunda, tüm cesaretimi topladım, heyetin olduğu salonun kapısına gittim, kapıyı çaldım. İçerden bir ses, "Gir!" dedi. İçeri girdim. Selamımı verdim,

"Efendim, mülakatın sonunda beni tekrar çağıracağınızı söylemişsiniz, onun için geldim," dedim.

Galiba heyetin başkanıydı,

"Evet ya, biz seni unuttuk, iyi ki geldin!"

dedi.

Beyaz gömlekli de,

"İyi ki geldin evladım," dedi.

"Evladım" lafını duyunca üzerimdeki yükler hafifledi...

"Çıkar, çorapla ayakkabını, suya bas yürü bakalım," dediler.

Artık işi biliyordum; ayaklarımı su dolu leğene soktum, çıkarttım, beton üzerinde yürürken ayak topuğum ve başparmağım üzerine basarak yürümeye başladım. Boydan boya bir gittim, bir geldim. Aralarında konuşmaya başladılar,

"Az kalsın günahını alacakmışız, düztaban falan değil," dediler.

Beyaz gömlekli,

"Ben size ta başından beri söyledim ama dinlemediniz!..." dedi.

"Giy çorabınla, ayakkabını," dediler.

Altı koca koca delik çoraplarımla, 'kendiliğinden gelen ayakkabılarımı' giyip, hazır olda put gibi durdum.

"Hayırlı olsun, kazandın evladım!" dediler, "Çıkabilirsin!.."

Herkes mülakatın sonucunu beklerken, ben çok rahattım. Galiba mülakata girenler arasında, kazandığını bilen ilk kişi bendim!

Kurtuluş DÖNMEZER
Emekli Emniyet Müdürü-İş İnsanı

1.Kendinizi tanıtır mısınız?

Öncelikle sizi ve Temüdder Yönetimi'ni kutluyorum. Farkınızı hemen hissettirdiniz. Dergimizin, Dijital de olsa hayata geçirilmesi bizleri çok mutlu etti. Bu işler fedakârlık istiyor. Ama fedakârlık her zaman yetmiyor maalesef. Donanımlı olmak çok önemli. Bu da sizde fazlasıyla var zaten. Ayrıca, düşünmeniz ve dergide yer vermenizden dolayı da çok teşekkür ediyorum. Çok gururlandım.

1959 yılı Ağustos ayında doğmama rağmen, Polis Memuru olan rahmetli babam, işlerinin yoğunluğu sebebiyle ancak 8 ay sonra Nisan 1960 olarak yazdırabilmiş nüfusa. İlk ve Ortaokulu İstanbul'da okuduktan sonra 1977'de Polis Koleji'ni ve 1980 de Polis Enstitüsü'nü, -ayıptır söylemesi- devre birincisi olarak bitirdim. Koleji bitirdiğimde, kayıtlara göre henüz 18 yaşında değildim. Memur olabilmek ve daha da önemlisi Polis Kimliği alabilmek için birçoğumuz gibi yaş tashihi yaptırdım ve böylece kimliğime, maaşıma ve en azından yıl olarak gerçek doğum yılıma kavuşmuş oldum.

1978 yılında girdiğim üniversite sınavlarında Ankara Hukuk Fakültesi'ni kazandım. O sırada Hukuk Fakültesi Dekanı olan ve aynı zamanda Enstitü'de de dersimize gelen rahmetli Turgut Akıntürk sayesinde kayıt

yaptırdım. İlk yıl sınavına girebildiğim dersleri kolayca versem de Enstitü'deki sınavlarımızla çakıştığı için 2 dersin sınavlarına giremedim.

Şu anda aklıma gelen bir anımı da araya sıkıştırmak isterim.

O yıllarda Hukuk Fakültesinin 1. Sınıfında 6 tane ders vardı. Bu 6 dersi 2 sene içinde veremezseniz okuldan atılıyordunuz. Benim de bir dersim kalmıştı ve son hakkımdı. Sınavdan birkaç gün önce Ankara'ya geldim. Ahmet Savaş ve Ahmet Kocabal ağabeylerimin birlikte kaldıkları Bahçelievler'deki evlerine yerleştim. Birkaç gün dünyayla ilişkiyi kesip sınavlara hazırlandım. O gün evden çıkıp kısa bir yürüme mesafesinde olan Polis Enstitüsü'ne geldim. Niyetim okulun ön bahçesinde yemek işini halledip sonra Saraçoğlu mahallesini geçerek Kızılay'a kadar yürümek ve oradan dolmuşa binip Cebeci'deki okula gitmekti. Okula ait burunlu, tahta koltuklu, mavi otobüsün bahçede olduğunu ve etrafındaki kalabalığın otobüse binmeye çalıştıklarını gördüm. Cevat Yurdakul ağabeyimizin (öğretmenimizin) şehit edildiğini o an öğrendim. Otobüs, Ordu'da yapılacak cenaze merasimine katılacakları götürmek için birazdan hareket edecekti. Bir anda içinde buldum kendimi ve Ordu'ya gittim. Cenaze merasiminde kortejin önünde rahmetlinin resmini taşıdım. Köyündeki mezarına defni sırasında kabri

başındaydım. Köy yoluna uygun olmadığı için otobüsümüz kasabada kalmış ve bizler bulduğumuz araçlara doluşarak köye gidebilmiştik. Benim şansına ancak bir kamyon kasası düşmüştü. Giderken, defin sırasında ve dönüşte yoğun yağmurda ıslandığım için hastalandığımı ve sonrasında epey yatmak zorunda kaldığımı hatırlıyorum.

Sonuçta son hakkımı da kullanamadım ve kaydım silindi. Cenazeye katıldığım için hiç pişmanlık duymadım.

Daha sonra aftan yararlanarak yeniden öğrencisi oldum Hukukun. Bu defa da Almanya'da görevlendirildiğim için devam edemedim. Ama buradaki geçmişim işe yaradı ve sayesinde Mainz Johannes Gutenberg Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne kayıt yaptırdım. Almancamı geliştirmede çok faydası oldu ama ne yazık ki burayı da tamamlamadım.

Bu röportaj sayesinde sonradan çıkan Af Yasasından yararlanarak halen Ankara Hukuk Fakültesi öğrencisi olduğumu da hatırlamış oldum.

1981 yılında evlendim. 82 ve 85 doğumlu iki kızım var. 2019 yılı 15 Haziran'ından beri Mert'in dedesiyim.

1987 yılında İstanbul Üniversitesi'nde Master programına başlamışken aynı sene TODAİE'yi de kazanmıştım. 1. Yarıyıl bittiğinde yurtdışına tayinim çıktı. Her iki programda da kaydımı dondurdum. Görevim 6 yıla yakın sürünce buralardaki kayıtlarım da silinmiş oldu maalesef.

Yurtdışı tayinim çıktığında Genel Müdürlükte çalışıyor, Hukuk Fakültesi'nde okuyor, aynı zamanda hem TODAİE, hem de İstanbul Üniversite'sinde Master yapıyordum.

Bazıları, “bunlar bırakılıp yurtdışına gidilir mi?” diye sorabilir.

Hiç tereddüt bile etmedim. Kalırsam kendi kariyerimde önemli adımlar atabileceğimi hesap etmeme rağmen, yurtdışı deneyimini gerek kendim ve gerekse ailem için daha değerli

gördüm. Ve bu kararımdan da hiçbir zaman pişmanlık duymadım.

2.Polis Koleji'ne nasıl ve ne zaman girdiniz?

Polis Koleji'ne 1974 yılında girdim. Giriş öyküm biraz ilginç. Ortaokul son sınıfta öğretmen açığı sebebiyle Beden Eğitimi dersimize o dönem İstanbul Toplum Zabıtası Müdürlüğü'nde sanıyorum Komiser olarak çalışan Şakir Özdemir (Panzer Şakir) diye bir ağabeyimiz gelmeye başlamıştı. Beden Eğitimi dersleri okulun bahçesinde yapılırdı. Havanın yağışlı olduğu bir gün mecburen sınıfta sohbet şeklinde geçiyordu. O gün Polis Koleji'ni anlattı bizlere. Hiç unutmadım. *“O kadar güzel bir okuldur ki, örneğin; iki arkadaş kavga mı ettiniz? O gece sizi yatağınızdan kaldırırlar, bahçede çalışır vaziyette beklemekte olan bir helikoptere bindirirler ve ıssız bir adaya bırakırlar. Yanınıza hiçbir şey vermezler. Onbeş gün sonra gelip aldıklarında, ıssız bir adada hayatta kalmak için ortaklaşa vermek zorunda kaldığınız yaşam mücadelesi neticesinde artık siz ayrılmaz birer arkadaş olmuşsunuzdur.”* diye anlattı Polis Koleji'ni. Bu hikayeyi ağzı açık bir şekilde dinledikten sonra o gün aynı sırada oturan üç arkadaş Polis Koleji'ne gitmeye karar verdik. Bilgisi vardır ihtimaliyle doğruca Kumkapı Motorlu Vasıtalarda (güncel adı Ulaştırma Müdürlüğü galiba) Polis Memuru olan rahmetli babamın yanına gittik. Polis Koleji hakkında fazla bir bilgisi olmasa da yönlendirmesiyle Gayrettepe'deki 3. Şubeye gidip işlemlere başladık. Şimdi düşünüyorum da o yaştaki şimdiki zamanın çocukları bu işleri tek başlarına yapabilirler mi acaba? Etiler Polis Okulu'nda yazılı sınava girip kazandıktan sonra mülakat için Anıttepe'de bulunan Polis Koleji'ne babamla birlikte geldik. Şakir Özdemir'in anlattığı okulla uzaktan yakından alakası yoktu. Kendi kendime, *“okuyacağımız yer burası değildir tabii ki, sonuçta gelenlerin yarısı kazanamayacak. Herkese gösterecek halleri yok ya, esas okulu sadece kazananlar görebilecektir”* diye düşünüyordum. Unutamadığım bir an da, sınav sonuçlarının okul bahçesinde bekleyen bizlere anons edilmesi anıdır. İsimler kazanma sırasına göre okunmuş. İsmimi 2. Sırada duyunca çok sevinmiştik. Babam da ödül olarak İstanbul'a

uçakla doneceğimizi söylemişti. Bileti almak için THY ofisine gittiğimizde, belki bilet fiyatlarının babama yüksek gelmesinden belki de uçak saatinin tersliğinden yine otobüsle dönmüştük İstanbul'a.

Birlikte yola çıktığımız diğerk arkadaşlarım maalesef daha yazılı sınavda başarılı olamadılar.

Aynı yıl Kuleli Askeri Lisesi'nin sınavlarını da kazanmama rağmen Polis Koleji'ni görmek için sabırsızlıkla beklemeye başladım.

Sonunda Kolejli oldum.

1978 yılında Polis Enstitüsü boykotu sonrası hepimiz Polis Memurları olarak kadrolara gnderildiğimizde İstanbul Aksaray Karakolu'nda çalışıyordum. şakir zdemir de Fatih İlçe Amiriymiş. Bir gün karakolu denetlemeye geldiğinde kendimi tanıtarak sayesinde (!) nasıl Kolejli olduğumu anlattım. Anlatırken biraz da mahcup etmeye çalıştım kendisini. *“Fena mı ,sayemde Kolejli olmuşsun”* diyerek gülüp geçtiğini hatırlıyorum.O yüzden burada da bahsetmekte sakınca görmedim. Umarım sağı ve sağığı yerindedir. Allah selamet versin. Evet, sonuçta O'nun sayesinde olmuştu.

3.Nerelerde alıştınız?

Mezun olduğum yıl kuraya girmeyerek kendi isteğimle ailemin yaşadığı İstanbul'da çalışmaya başladım.

O yıl 105 kişi mezun olmuştuk. Gönderilen kadrolar arasında İstanbul Genel Hizmet yoktu. Bu yüzden mecburen İstanbul Toplum Zabıtası'nı seçmiştim. O zaman müdür yardımcılığı yapan Adil Dalgıç'la epey bir muhabbet yapmak zorunda kalmıştık. Kurallar O'nun odasında çekilecekti. Tabii herkes kapıda sıraya girdi. Ben en nde olarak odaya ilk girdiğimde;

- *“Nereyi istiyorsun?”* diye sordu.

- *“İstanbul Genel”* dedim.

- *“Ondan yok. Mersin Genel vereyim, bu listede en iyi yer burası. Zaten 2 tane var.”*

- *“Ama ben İstanbul'a gitmek istiyorum.”*

- *“O zaman Toplum'u isteyeceksin.”*

Tabii bende büyük bir hayal kırıklığı oldu. En az 5-6 dakika boyunca bu şekilde karşılıklı atışmaya başladık. Ben; o kadar üzülmüştüm ki, biraz ukalalaştığımı hatırlıyorum. Adil Bey ise babacan bir şekilde beni Mersin'e ikna etmeye çalışıyordu. Kapının dışındakiler homurdanmaya başlamışlardı. Mecburen İstanbul Toplum Zabıtası'nı istedim.

O yıl dereceye giren ilk beşimiz de Toplum Zabıtasını istemek zorunda kaldık. Atamalarımızı Genel Hizmet olarak değıştirmek için epey bir mücadele verdik. En sonunda Emniyet Genel Müdürü İsmail DOKUZOGLU'nun' yanına gittik. Allah rahmet eylesin, O da bizleri, *“Toplum Zabıtası'nın sizin gibi amirlere ihtiyacı var”* diyerek geri çevirmesine rağmen hepimizin tayinleri Genel Hizmet olarak geldi. Bizlere tatlı bir sürpriz oldu tabii.

nce 2. şube Müdürlüğü (Asayiş şube Müdürlüğü)'nün Ekipler Amirliği'nde sonra 2. Kısım'da (Hırsızlık Masası) görev yaptım. 12 Eylül İhtilalı'nın sonrasında İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün bazı şubelerinde özellikle yönetim kadrolarında köklü değışiklikler yapıldı. O sırada Narkotik şube'ye atanan bazı abilerimizin yeni bir kadro kurma çalışmaları sonucu, haberim olmaksızın yapılan istek üzerine kendimi Narkotik şube'de buldum. Atamamı öğrendiğimde hoşlanmasam da sonradan *“iyi ki narkotiki olmuşum”*, dedim. O tarihte her ikisi de Başkomiser olan ve beni şubeye aldılan Hüseyin Bilgtay ve Murat Dündar abilerime bu vesileyle tekrar teşekkür ediyorum.

Kaçakçılık Daire Başkanlığı'nın kurulması, ardından illerde Narkotik şube Müdürlüklerinin yapılandırılması, Narkotik kurslarının açılması gibi faaliyetler sonrası, narkotik kurslu olmam nedeniyle 1982 yılında Ağı Narkotik şube Müdür Vekili olarak tayinim geldi. O zamanki tabiriyle Nokta Tayin. İstanbul Emniyet Müdürü rahmetli şükrü Balı, ilişiğimin kesilmemesi için talimat verse de ancak 1 yıl

direnebildik ve 1983 yılında şark görevim için Ağrı'ya gitmek zorunda kaldım.

Askerliği de, şark görevim sırasında Burdur'da 4 ay kısa dönem olarak yapıp, aradan çıkarmış oldum. 1986 yılında Kaçakçılık Daire Başkanlığı'na geldim. Önce Merkez Narkotik Şube'de Büro Amiri olarak, bir müddet sonra da Daire Başkanımız Atilla Aytek'in yanında Bürolar Amiri olarak çalıştım. Bu görevim sırasında (Mart 1988)ve Atilla beyin direktmesiyle (ki o dönem Personel Daire Başkanı Muharrem Tozçeken ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Nusret Miroğlu atanmama şiddetle muhalefet etmişlerdi.) teşkilatımız için bir ilk olan Almanya Narkotik İrtibat Görevliliğine gittim. Rahmetli Atilla Aytek'in hakkını ödeyemem. Bir teşekkürüm de o sırada Emniyet Genel Müdürümüz olan Saffet Arıkan Bedük büyüğüme. Az önce bahsettiğim kişiler, atama işlemlerimi başlatan yazıyı paraflamadılar. Ama Sn. Bedük buna rağmen doğrudan imzaladı. Genel Müdür unvanıyla imzaladığı son belge olabilir. Çünkü Ankara Valiliği'ne atanmıştı kendisi.

O dönem teşkilatımızın yurtdışı yapılanması yoktu. Frankfurt Başkonsoloslugu Uzman Müşaviri kadrosuyla atandım. Başkonsoloslukta akrediteydim ama Wiesbaden'daki Bundeskriminalamt (BKA)'da Türk Narkotik İrtibat Görevlisi olarak altı yıla yakın bir süre çalıştım.

1993 yılı Kasım ayında Türkiye'ye döndüm. Burayı biraz açmak isterim. Bu göreve giden ilk kişi olduğumu söylemiştim. Giderken ne kadar süre kalacağım belli değildi. Ama Dışişleri Bakanlığı Kanunu'nda Uzman Müşavirlerin en fazla 4 yıl için atanabileceği hükmü bulunuyordu. Buna rağmen 6 yıla yakın bir süre bu görevde kaldım. Bu kadar süre kalmamda benim en ufak bir dâhilim yoktu. Yerime tayin edilmesi düşünülen her kişide belli aşamalarda sorunlar çıkıyordu ve ben eşyaları toplamış vaziyette beklemeye devam ediyordum. Dışişleri Uzman Müşavirleri yasa gereği İçişleri Bakanı, Dışişleri Bakanı, Başbakan ve Cumhurbaşkanı'nın imzalayacakları 4'lü Kararname ile atanabiliyordu. Yanlış hatırlamıyorsam beni 6. Kez düzenlenen

Kararname ile ancak değiştirebildiler. Daha önce kararnamesi hazırlanan 5 farklı isim de değişik aşamalarda tayin edilmekten vazgeçilmişlerdi.

Döneceğim netleştğinde, Mestan Şener ve Nejdet Menzir müdürlerimin isteğiyle İstanbul Narkotik Şube Müdürü olarak öngörül müştüm. Kamil Tecirlioğlu Müdürüm de desteklemiş ve Emniyet Genel Müdürü olan Mehmet Ağar'ın olurlunu almışlardı. Olurlunu almışlardı diyorum, çünkü kendisi de beni Merkez Narkotik Müdürü yapmak istediğini söylemişti.

Bu sırada Mestan Şener terfi ederek İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı olmuş ama benim dönüşüm beklendiği için Narkotik Şube'ye herhangi bir atama yapılmamıştı. Mestan Şener müdürüm şubeye de bakıyordu.

Türkiye'ye döndüğümde büyük bir sürpriz beni bekliyormuş meğerse. Personel Daire Başkanlığı, 6 sene önceki rütbemi esas aldı ve beni Emniyet Amiri olarak başlattı. Müdür rütbemi İdare mahkemesine açtığım davayla ancak 6 ay sonra alabildim. Bu durumda planlar uygulanamadı tabii ve Nejdet Menzir'in yapmayı planladığı tayinlerde zorunlu değişiklikler oldu. Örneğin; İsmail Çalışkan abim Bakırköy Müdürlüğü'nden Asayiş Şube Müdürlüğü'ne gelecekken Narkotik Şube Müdürü oldu ve ben de yardımcısı olarak başladım. Mestan Şener ve İsmail Çalışkan ağabeylerime buradan bir kez daha teşekkür ediyorum. Gerek amir kadrolarının kolejli kardeşlerimizle değiştirilmesinde ve gerekse çalışmalarımızda beni oldukça özgür bıraktılar. Onlarla çalışırken meslek hayatımın en keyifli yıllarını yaşadım diyebilirim.

15 yıla yakın süren Narkotikçiliğim, 1995 yılında İstanbul'da yaşanan Gazi olayları sonrası, Çevik Kuvvet'in yeniden yapılandırılması kapsamında Necdet Menzir müdürümüzün talimatıyla bu şubeye atanmamla sona erdi. Almanya tecrübem ve Bundeskriminalamt'daki ilişkilerim sayesinde Çevik Kuvvet'in gerek eğitim ve gerekse teçhizat konusunda yeniden yapılandırılmasında katkı sağlayıp kısa bir süre sonra Narkotik Şube'ye döneceğimi ifade etmişti

rahmetli. Plana göre İsmail Çalışkan ağabey Emniyet Müdür Yardımcısı olacaktı ben de Narkotik Şube Müdürü. Menziri'nin istifa etmesiyle plan suya düştü tabii. Orhan Taşanlar, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne atanmış ve o zamanki söylemlerle kendi ekibini beraberinde getirmişti. Orhan TAŞANLAR ile tanışmıyorduk o zamanlar. Kendisini emekli olduktan sonra tanıdım. Tanıdıkça da saygım ve sevgim inanılmaz arttı.

Yapılan atamalarda Otogar Şube Müdürü olarak değerlendirildim. Herhalde İstanbul'dan gönderilmesi istenen kişiler arasında ben de vardım ki, hayatımdaki rol modellerden birisi olan büyüğüm, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Kamil Tecirlioğlu'nun uyarısı, yönlendirmesi ve destekleriyle muhtemelen Şark'a gönderilecekken 1996 yılında Şube Müdürü olarak Genel Müdürlük Dış İlişkiler Daire Başkanlığı'na geldim.

Hayat normal akarken, Recep Gültekin'in bilmem kaçınıcı kez Dışilişkiler Daire Başkanı olmasıyla birlikte benim de meslek hayatım sonlara gelmeye başladı. O'nun talebiyle Ağrı'ya tayinim çıktı. Tesadüf ilk şark görevimi de Ağrı'da yapmıştım. Emekli olmaya karar verdim. Emniyet Genel Müdür Yardımcısı olan Ramazan ER müdürüm, emekli olmamam konusunda ikna edici bir konuşmayla tayinimi, görev süresi 2 yıl olan Tunceli olarak değiştirdi. Sağ olsun. Kendisi de değer verdiğim ağabeylerimin başında gelenlerdendir. Tunceli'ye gittim ama hiç görev yapmadan emekli olma niyetiyle yıllık izne ayrıldım. Personele bakan Emniyet Müdür Yardımcısı devrem Mürsel Genç'e boş tarihli bir emeklilik dilekçesi imzalayarak bıraktım. Yıllık iznim bitince de sağlık raporu aldım ve verdiğim karar öncesi özel sektörde ne yapabilirim diye araştırmalara başladım.

Ankara'da yaşayacağımız kesin ama ne yapacağım belli değildi.

Kendi işimi yapma planları kurarken,

Asayiş Daire Başkanlığı'nda çalışan Levent ÇALIŞKAN kardeşimin yönlendirmesi ile Tepe Gurubu ile tanıştım. O sırada Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Terminali'nin özelleştirilmesi yapılmış, büyük ortağı Tepe olan TAV Şirketi ihaleyi kazanmış ve terminal inşaatı tamamlanmak üzereydi. İlk defa bir havalimanında Özel Güvenlik Teşkilatı kurulması gerekiyordu ve bana bu teşkilatı kurmak üzere Yusuf Vehbi DALDA'ya teklif götürdüklerini, kendisinin kabul ettiğini ve yanına yardımcı olarak birini aradıklarını, bu işi yapıp yapamayacağımı sordular. Yusuf ağabeyin ismini duyunca olabileceğini söyledim ama hemen kabul etmedim.

Düşünüp, ailem ve bazı büyüklerime danıştım. Henüz karar aşamasındayken tekrar aradılar ve Yusuf Vehbi DALDA ağabeyin teklifi kabul etmeyerek kendilerine teşekkür ettiklerini, bu durumda beni Müdür olarak çalıştırmak istediklerini ifade ettiler. Bunu kabul ettim ve göreve başlamadan önce ailemle birlikte tatile çıktım. Tatil dönüşü İstanbul'da ailemin yanında konakladığımız gece 17 Ağustos depremi gerçekleşti. Yaşananları çok kişi hatırlayacaktır. Bunu gerekçe göstererek kabul edemeyeceğimi, zira İstanbul'da yaşamak istemediğimizi söyledim.

Bu defa, istersem, yeni kurulan Tepe Savunma ve Güvenlik Firması'nda Koordinatör olarak çalışabileceğimi, Havalimanı Özel Güvenlik Birimi'nin de bana bağlı olacağını, dolayısıyla İstanbul'da yaşamama gerek kalmadan da Ankara'dan yönetebileceğimi söylediler. Benden de, İstanbul'da bu teşkilatın başına getirebilecek birisini bulmamı istediler.

Hemen devrem Yusuf ACIBİBER'i arayarak, bu pozisyonu kendisine teklif ettim.

İlk aklıma gelen kişinin Yusuf olmasının bir sebebi vardı. Yukarıda bahsetmiştim. İşe başlamadan önce son bir tatil yapmak için Kuşadası'na gitmiştim. Yusuf da Kuşadası ilçe

müdürüydü. Kendisiyle görüştüğümde, kendisine de bahsetmiş, henüz kararsız olduğumu, bu konudaki fikrini sormuştum. “Bana teklif etselerdi hiç düşünmeden kabul ederdim. Bence kabul etmelisin” demişti. Geçmişte Atatürk Havalimanı Şube Müdürlüğü de yapmıştı. Havalimanının özelleşmesi ve yeni dönemdeki işletmesinin nasıl olacağı konularında kısmen bilgisi vardı. Emniyet Müdür Yardımcılığı'na terfi ettiği için Aydın'a gidip gitmemek konusunda tereddüt yaşıyordu zaten. Teklifi kabul etti.

Böylece ben Tepe Savunma ve Güvenlik Şirketi'nin Ankara'daki merkezinde, Yusuf da bir süre sonra emeklilik işlemlerini hallederek Atatürk Havalimanı Özel Güvenlik biriminde işe başladık.

4. Erken sayılacak yaşta emekli oldunuz, sebepleri nelerdir?

Evet. Emekli olduğumda henüz 40 yaşındaydım.

İlginç bir tesadüfle, aynı zamanda Polis Koleji'ndeki numaram olan 1999'da bitirmiş oldum Polisliği.

En önemli sebebim; teşkilattaki bazı yapılanmalar ve olayların gelecekle ilgili beklentilerimin tamamen kaybolmasına yol açmasıydı.

Ayrıca; büyük kızım Bilkent Üniversite'sinde okuyor, Tefik Fikret Lisesi'nde olan diğer kızım da üniversite tahsilini aynı yerde sürdürmeyi planlıyordu. Onlardan ayrı kalmak istemeyişim de diğer bir gerekçemdi.

Esasında erken emekli olmayı hiç düşünmez ve hatta erken ayrılanlara biraz da sitem ederdim.

Emekli olduktan sonra her geçen zamanda “doğru bir karar verdiğimi” söylemişimdir kendime.

5. Emekli olduktan sonra Özel Güvenlik sektöründe çeşitli aşamalarda uzun süredir çalışıyorsunuz. Özel sektöre intibakınız nasıl oldu ve neler yaptınız?

Emekli olmaya karar verdiğimde özel sektörle ilgili herhangi bir planım yoktu. Ama

kendime olan güvenim ve inancım bundan sonraki hayatımı özel sektörde geçirme düşüncemi kuvvetlendiriyordu.

Nitekim, sivil çalışma hayatıma başladığımda hiç yabancılık çekmedim diyebilirim. Çalışan veya işveren olarak gerek ailem ve gerekse mesleğimde edindiklerimin özel sektörde de beni farklı yerlere taşıdığını gözlüyordum.

6. Özel güvenlik sektöründe de neredeyse Teşkilat'taki süre kadar çalışıyorsunuz, halen Türkiye'deki en güçlü bir şirkette yönetici konumundasınız, sektörü nasıl değerlendiriyorsunuz, yasal ve uygulama eksikleri var mıdır? Yakın zamanlarda başlatılan Kamu-Özel Güvenlik İşbirliği (Kaan) Projesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Evet sevgili ağabeyciğim, sektörde 21 yılı bitirmek üzereyim. Şunu hemen söylemeliyim ki; ülkemiz Özel Güvenlik alanındaki uygulamalar bakımından birçok Avrupa ülkesinden ileri seviyede bulunmaktadır. 2004 yılında yürürlüğe giren 5188 Sayılı Özel Güvenlik Kanunu, henüz bazı hususlarda eksikliği hissedilse de amacı ve hazırlanışı bakımından çok başarılı bulduğum bir kanundur. Bu kadar yaygın bir coğrafyada, günümüz itibarıyla 1.500'e yakın şirket ve 300.000'i aşkın bir çalışan sayısına ulaşmasına rağmen bazı örgüt ve çıkar guruplarının aracı haline gelememiş olması vurgulamak istediğim önemli bir kriterdir. İnanıyorum ki, hiçbir zaman da olamayacaktır. Tabii ki geliştirilmeye ihtiyaç vardır. Özel güvenlik alanında çalışan kesimin, henüz emekliliklerini ve kariyerlerini planlayacakları bir meslek olarak gördüklerini söylemek için biraz daha zamana ihtiyaç olduğunu düşünüyorum. Çalışanların en büyük beklentisi; yıpranma hakkı, görevi başında malul ve şehit sayılmak vb. bazı sosyal haklarının da düzenlenmesidir.

İzinle, buraya sizinle ilgili bir paragraf koymak istiyorum.

Özel Güvenlik Sektörü'nde çalışan çoğu kişi hatırlıyor olabilir ama ben yine de unutanlar varsa diye söyleyeyim: Bu sektör, bu noktaya gelmişse, bunda sizin payınız ve emeğiniz

çoktur. Eğer bir gün birisi Özel Güvenliğin tarihini yazarsa, eminim ilk sırada sizin isminizden bahsedecektir.

Kaan Projesi; sizin de bildiğiniz gibi, özel güvenlik görevlilerinin görev yaptıkları alanlarda, genel kolluk ile etkili bir işbirliği içinde bulunmaları amacıyla hayata geçirilmiştir. Kamu tarafından bakınca, çok faydalı olabilecek bir uygulamadır. Düşünsenize; yaklaşık 300.000 civarında aktif güvenlik görevlisi bir nevi polisin gözü kulağı olabilecektir. Cep telefonlarına indirdikleri uygulamalar sayesinde anında polise istihbari bilgi ulaşmış olacaktır.

Tabii, uygulamada, özellikle Güvenlik Şirketleri ile hizmet alan kurumları da zaman zaman karşı karşıya getirebilecek bir yönü olabilir.

Uygulamanın nasıl olacağını hep birlikte göreceğiz.

7.Son dönemde Polis Koleji ve Akademisi kapatıldı, nasıl değerlendiriyorsunuz? Derneğimiz Polis Akademisinin yeniden açılması için bazı girişimlerde bulunmayı planlıyor, bu konuda görüşleriniz nelerdir?

Hep söylediğim bir laf var. “Polis Koleji açılmadan ölürsem gözüm açık gitmiş olurum”. Muhakkak her kolejli için özel bir yeri vardır okulumuzun. Benim için de öyle. İnsan hayatında çok önemli sayılan yılları yaşadık orada. Farklı aile ortamları, farklı kültürler, farklı dünya görüşlerimiz olsa da kolejlilik herkesi tekleştirip birleştirebiliyordu. Oradaki yaşantı, kimilerimiz için kısıtlı imkanlar olurken bazılarımız için bulunmaz nimetti ama aynı Çatı Altı'ydı.Camiadaki herkes mükemmel olmayabilir ama benim için kolejlidir. Kapatılmasına gerekçe olarak çok kişinin dile getirdiği konuya,yani; adını bile söylemek istemediğim bazı odakların yuvası haline getirildiği için kapatıldığına çok inanmıyorum.

Benim hissiyatıma göre; kuruluş tarihi Atatürk'ümüzün öldüğü yıl olup, O'nun talimatıyla kurulduğunun zikredilmesi kapatılması için daha önemli bir sebep gibi geliyor bana. İşte bu yüzden açılmasını çok istiyorum. Bir konuyu daha ifade edeyim. Kolej ve Akademi sembolik olarak bir bütün ve birbirini tamamlayıcı iki unsurdur benim için. Söylediklerim her ikisi için de aynı değerdedir.

Derneğimizin bu konudaki çabalarını gönülden destekliyorum ve aynı zamanda teşekkür ediyorum.

8.Emniyetten emekli olup /ayrılıp özel sektöre geçmek isteyen meslektaşlara ne gibi önerileriniz olabilir?

Yukarıda da ifade etmiştim. 21 yıldır bu sektördeyim. Başta siz olmak üzere sektöre emek veren en eskilerden birisiyim. Faal olarak teşkilatta çalışan Kolej ve Akademi mezunu arkadaş ve kardeşlerime öncelikle mesleklerini emekliliklerini hak ederek tamamlamalarını öneririm. Hatırlayanlar olacaktır, prensip olarak çok uzun yıllardır, henüz ayrılmamış olan kardeşlerimle iş görüşmesi yapmam. Kolej ve Akademi'de aldıklarının karşılığını emekliliklerini hak ederek vermeleri gerektiğini düşünürüm. Özellikle çocuklarının, annenin/babanın mesleği nedir?” sorusuna “Emekli Emniyet Müdürüdür” demelerini isterim. Tabii ki; farklı sebeplerle yollarını ayırabilir insanlar. Buna da saygı duyarım. Ayrıldıktan sonra kapımı çalan kardeşlerime sonuna kadar açarım.

Özel Güvenlik, emniyet kökenli arkadaşlarımızın bir başka iş yapmak istediklerinde akıllarına gelen ilk sektör olmaktadır. Bu durumda kendilerine önerim, doğrudan işveren olarak şirket kurmak yerine, önce uygun bir firmada çalışan olarak bulunmalarıdır.

Engin Ulusoy; 1962 Lüleburgaz doğumlu olup, ilköğrenimini aynı yerde tamamladı. Ortaokulu Kepirtepe Öğretmen Okulunda yatılı olarak okudu. 1978 yılında girdiği Polis Koleji'nden 1981 yılında, Polis Akademisi'nden ise 1985 yılında mezun oldu. Antalya merkez ve Kaş, Tunceli Ovacık, Sinop ilinde çeşitli rütbe ve birimlerde görev yaptı. 1993-1996 yılları arasında Türkiye'nin Roma Büyükelçiliğinde Güvenlik Ataşesi olarak çalıştı. Akabinde; Sinop-Ayancık Emniyet

Amiri, Malatya-Darende İlçe Emniyet Müdürü görevlerinde bulundu. 2000-2004 yılları arasında Marmaris ilçe Emniyet Müdürü olarak çalıştı. 2004-2008 yılları arasında Denizli Trafik Birimlerinden sorumlu İl Emniyet Müdür Yardımcısı görevini yürüttü. 2008 yılında 1. Sınıf Emniyet Müdürlüğüne terfi ederek, 2017 yılında emekli olana kadar Polis Başmüfettişi olarak çalıştı.

Engin Ulusoy, Marmara Üniversitesi'nde Kamu Hukukunda "TCK Madde 256, Zor Kullanma Yetkisine İlişkin Sınırın Aşılması Suçu" konulu tezi ile Yüksek Lisans yaptı. Halen Ege Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde "Toplumsal Güvenlik: Türkiye ve İtalya'nın Göç ve Göçle Mücadele Yöntemleri" üzerinde Doktora Tez çalışmalarını sürdürmektedir. 24.09.2019 tarihinde İstanbul Büyükşehir Belediyesi Zabıta Daire Başkanı olarak atanmıştır. Evli ve bir kız çocuğu sahibi olan Engin Ulusoy, İngilizce ve İtalyanca bilmektedir.

İSTANBUL BÜYÜKŞEHİR ZABITA TEŞKİLATI

Türk Zabıta Teşkilatı'nın ilki ve en büyüğü olan İstanbul Zabıtasının, 4 Eylül 1826 tarihinde İhtisap Nezaretinin taşradaki şube başkanı olan "muhtesip" yani (İhtisap Ağası)ve onun emrine verilen 56 ihtisap neferi ile kurulduğu kabul edilmektedir. İstanbul Zabıta Teşkilatı'nın kuruluş gününü kapsayan hafta Türkiye'de Zabıta Haftası olarak kabul edilmektedir ve 2020'de, bu yıl 194. yıldönümünü kutlamaktadır.

1855 yılında İhtisap Nezareti kaldırılarak yerine İstanbul'da "şehir-emaneti" kurulmuş, ihtisap nezaretinde kolluk işlerinde görevli olan personel de böylece Zaptiye Nezaretinde görevlendirilmiştir.

Cumhuriyet döneminde ise 1924 ve 1930 yıllarında belediyeler ile ilgili kanunlar çıkarılmış olmasına rağmen, zabıta hizmetleri Ankara'da 1950 ve İstanbul'da 1957 yılına kadar

Polis Teşkilatı tarafından sürdürülmüştür. Bu nedenle; zabıta teşkilatı gelenek ve göreneklerinin pek çoğunu emniyet teşkilatından almış bir özel kolluk kuvvetidir.

Zabıta; toplumun huzurunu, ihtiyaçlarını, geleceğe olan inancını, bir şehir bilinci içerisinde dayanışmanın, birbirine saygının ve bu saygının geleceğe sürdürülebilir şekilde devam ettirilmesinin güvencesidir. Zabıta kent paydaşı olmanın teminatıdır; belediyenin vitrinde görünen yüzüdür.

İstanbul Büyükşehir Zabıta Teşkilatı bugün, 2500'ü aşkın kadrosu, 500 civarındaki taşıtı ve 44 farklı birimiyle İstanbullulara hizmet vermektedir.

İstanbul Zabıtası, kent ve toplum düzeninin sağlanmasına yönelik olarak;

Halkın yardım ve acıma duygularını

istismar eden dilencilik ve kayıt dışı ekonomik faaliyetleri engelleme, kamuya açık alanları işgallerden arındırma, vatandaşları ve turistleri rahatsız eden kişilerle mücadele, fikri sınai ve mülkiyet haklarını korunması, yaşanabilir bir İstanbul için kent estetiğini karadan ve denizden kontrol etme görevlerinin yanı sıra çevre koruma ve kontrol denetimleri, görüntü kirliliği ile mücadele kapsamında ilan - reklam tanıtım denetimlerinden; tüketici hakları ve toplum sağlığını korumak için fiyat etiket tarife denetimleri, sebze meyve ve su ürünleri hallerinde yapılan denetimlere... Şehir içi toplu ulaşım araçları ve otobüs terminalleri denetiminden, imar mevzuatına aykırı yapılaşmalarla mücadeleye; işyerlerini ruhsatlandırma ve ruhsat denetimleri kadar çok geniş bir yelpazede ve alanda görev yapmaktadır.

Zabıta, bu görevlerin dışında sokakta kalan yardıma muhtaç kişilerle ilk temasta bulunan ve bu kişileri ilgili kurum ve kuruluşlara yönlendiren bir teşkilattır. Bu nedenle İstanbul Zabıtası, derin kent yoksulluğunu çözebilmek için, bütün kurum ve kuruluşlarla, sivil toplum örgütleri ile ortaklaşa çalışmak zorundadır.

Bu kapsamda İstanbul Büyükşehir Ruhsat ve Denetim Müdürlüğü, İstanbul Kalkınma Ajansı ve İstihdam Ofisimiz ile birlikte gerek yerli gerekse yabancı yatırımcılar için ruhsat sürelerini kısaltma ve ruhsat sonrası ihtiyaç olan işgücünü sağlamak için ortak bir proje üzerinde çalışmaktadır.

Bu yaz sezonunda Büyükşehir Zabıtası; Şile, Adalar, Çatalca ve Silivri gibi ilçelerde mahalle/belde zabıtası projesini uygulamaya almış olup, kent ve toplum düzeni denetimleri kapsamında ise turizme yönelik prestij meydanlarında, sahillerde ve Adalarda atlı zabıta ile görev yapmaya başlamıştır.

Zabıta'nın görev ve yetkileri basit kabahatler olarak görülmemelidir. Çünkü zabıta, semtlerde ve mahallelerde yaşanan

sıkıntıları ilk fark eden ve ilgili makamlara aktaran bir teşkilattır. Zabıta, bu anlamda çok kritik bir görevi icra etmektedir. Bu nedenle semtlerde ve sokaklarda bu tür oluşumlar, organize suç örgütlerine dönüşmeden polis teşkilatı, jandarma, sahil güvenlik ve zabıta'nın ortaklaşa ve senkronize bir şekilde çalışması İstanbul'un huzuru, esenliği ve güvenliği için elzemdir.

İBB ATLI ZABITA BİRİMİ

İstanbul Adalarda faytonların kaldırılması ve atların İBB tarafından satın alınması ile birlikte başlayan bir süreç Atlı Zabıta. Aslında, bir Külkedisi hikâyesi. O bakımsız çile çeken atların bakımları, aşıları yapıldı. Temiz, pirüpak oldular, semizlediler. Kısa sürede çalışmalar başlatıldı ve Eylül ayının ilk haftası olan Zabıta Teşkilatının Kuruluşunun 194. Yıldönümüne yetiştirildi atlı zabıta birliği. Başta Adalar olmak üzere turistik meydanlarda, sahillerde ve kent ormanlarında görev yapmaya başladılar. Artık onların koruyucusu bütün İstanbul olmuştur. Atlı zabıta başlangıçta 20 personel ve at olarak göreve başladı. Bu günlerde de Atlı Kadın Zabıta yetiştirilmesi çalışmaları sürmektedir. En kısa zamanda meydanlarda kadın atlı zabıta da görev yapmaya başlayacaklar. İBB Zabıtasında alışlagelmişin dışında bir anlayış ile çalışmalar sürdürülmektedir.

ŞİİR KÖŞESİ

Bu sayımızda, dünyaca ünlü şairimiz Nazım Hikmet'le ilgili Moskova'da kurulan vakıf ve şiiriyle iki üyemiz/meslektaşımızın şiirlerine yer verdik.

MOSKOVA NÂZİM HİKMET VAKFI
НО "ФОНД НАЗЫМА ХИКМЕТА"

Vakfın Kurucu Başkanı:

Ali Galip Savaşır: 1974 Polis Koleji,
1978 Polis Enstitüsü'nden mezunu,

- Deik Türkiye-Rusya İş Konseyi Başkan Yardımcısı, Deik/Dtik Avrasya Komitesi Başkanı,
- Moskova Nâzım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfı Başkanı,
- AGS ve ISKRA (kıvılcım) şirketlerinin oğluyla beraber hissedarıyım.

DAVET

Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
Akdeniz'e bir kısarak başı gibi uzanan
bu memleket, bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar
çıplak
ve ipek bir haliya benzeyen toprak,
bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu,
bu dâvet bizim...

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine,
bu hasret bizim...

3 Haziran 1963 sabahı
Moskova'daki evinde geçirdiği kalp krizi
sonucunda ölen Nâzım Hikmet'in mezarı
Moskova'da ünlü Novodeviçi
Mezarlığı'ndadır. Ölümünden yıllar sonra
Rusya'da oluşan Türk Topluluğu; Ünlü Türk
şairimiz Nâzım'ın anısını, Rus Türk
İşadamları Birliği yaptığı etkinliklerle 1999
yılından itibaren kesintiler olsa da
yaşatmaya çalışmıştır. 2009 yılında
öncülüğümle kurulan Nâzım Hikmet'i
Anma Komitesi 2019 yılına kadar bu
görevi en iyi şekilde aralıksız
sürdürmüştür.

Polis Koleji son sınıfta tanıştım
Nâzım'la; kişiliğimin gelişmesinde,
fikirlerimin oluşmasında en önemlisi
mücadeleci ruhumda çok etkisi oldu.1998

Rusya ekonomik krizinde yaşadığımız tahsilat sorunları neticesi geldiğim ve kaldığım bu şehirde yaşam mücadelemde sığındığım, güç aldığım iki yerden biriydi Nâzım'ın mezarı.

Nâzım Hikmet'i Anma Etkinliklerindeki hizmetim, bana görevini yapmış insan huzuru vermekteydi. Eserleri, düşünceleri, mücadelesi ve yaşamıyla yolumuzu aydınlatan; bir ışık olan büyük Türk şairi Nâzım Hikmet Ran'ı yeni nesillere tanıtmak, anısını yaşatmak için faaliyetlerimizi komiteden ziyade onun adını taşıyan kurumsal bir vakıfla yürütmenin daha uygun olacağını öteden beri arkadaşlarımızla düşünmekteydik.

Bu amaçla Zülfü Livaneli ve Rutkay Aziz'in onursal öncülüğünde; Moskova Nâzım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfı, 29 Kasım 2019 tarihinde Rusya Federasyonu'nun başkenti Moskova'da Ali Galip Savaşır (Kurucu Başkan), Coşkun Yurt (Coral Travel), Batubay Özkan (April Finans Group), Dr.Daria Zihuguls kaya (Moskova Devlet Üniversitesi) tarafından kurulmuştur.

Vakfımız;

- Rusya'da yaşayan Türk toplumu için ayrı bir yeri olan Nâzım Hikmet'in Türkiye ile Rusya arasında her zaman bir "Dostluk Köprüsü" olan rolünü hep taze ve canlı tutmak,
- Şairin özellikle Rusya'da yeni nesiller tarafından da tanınması, okunması,

anlaşılması için etkinlikler düzenlemek,

- Rusya'daki Türk toplumunun ve Rus dostlarımızın "Ortak Paydası" olarak Nâzım Hikmet adına Anma ve Kültür Etkinliklerinin bir kurumsal çatı altında toplanmasını sağlamak,

- Her yıl 3 Haziran olan şairin ölüm yıldönümünde Moskova'da yapılan anma etkinliklerini daha da zenginleştirmek,

- Bu anma etkinlikleri bir günle sınırlı olmaksızın, yıl içine yayılan 'Kültür ve Sanat Etkinliklerine dönüştürerek, Türkiye ile Rusya arasında kültür-sanat faaliyetlerinin artmasına katkıda bulunmak,

- Türkiye ve Rusya'dan aydınları, edebiyatçıları, sanatçıları değişik etkinliklerde buluşturarak Nâzım Hikmet'in eserleri ve sanatçı kişiliği üzerine araştırmaları teşvik etmek,

- Türkiye'de uzun yıllara dayanan faaliyetlerin öncüsü olan Nâzım Hikmet Vakfı ile işbirliği içinde etkinlikler düzenlemek; vakfın hedeflerini toplumumuzun tüm üyeleri ve kurumlarıyla elbirliği içerisinde gerçekleştirmek,

- Rusya Üniversitelerinde öğrenciler arası şiir, roman, resim, sunum yarışmaları düzenlemek,

- Türk Dili ve Edebiyatı öğrencileri ve yarışmalarda başarılı öğrencilere ülkemizi ve şairimizi daha iyi tanıtmak amacı ile "Nâzım Hikmet Gençlik Kampı" kuruluşunu sağlamak üzere çalışmalar yapmak,

- Moskova Nâzım Hikmet Kültür ve Sanat Vakfı, bu hedefleri doğrultusunda; Başta T.C. Moskova Büyükelçiliği olmak üzere, Türkiye ve Rusya'nın devlet temsilcilikleri ve kuruluşları, iki ülkede ki sanat ve kültür dünyası, eğitim kurumları, Yunus Emre Enstitüsü, Nâzım Hikmet Kütüphanesi, Rusya ve Türkiye'deki Büyükşehir belediyeleri, Türk ve Rus Sivil Toplum Kuruluşları ile işbirliği ve ortak çalışmalar yapmak amaçındadır.

YAŞAMAYA DAİR

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamamanın dışında ve ötesinde hiçbir şey beklemeden,
yani bütün işin gücün yaşamak olacak.

Yaşamayı ciddiye alacaksın,
yani o derecede, öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan, sırtın duvarda,
yahut kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuvarda
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.

Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde ölüme inanmadığın için,
yaşamak yanı ağır bastığından.

1947

Tuncay Özkul: 1958 İzmir doğumlu, 1972-75 Polis Kolej, 1975-78 Enstitü, 1975-79 AÜ. SBF Mezunuyum. 1985 yılında Başkomiser rütbesinde istifa edip, özel sektörde yöneticilik yaptım, Sanyo, Samsung, Yamaha firmalarında üst düzey yönetici olarak görev yaptım. 20 yıldır kendi firmamı yönetiyorum, Çin'den müzik aletleri ithalatı yapıp toptan dağıtım yapıyorum. Evliyim bir oğlum var.

ENDİŞE

İki kaşın arasında derin çizgiler,
Omuzlar çökmüş feri sönmüş gözler,
Yüzlerde kaygı ve hüznün,
Sebebi, gelecek endişesi üzüntümüzün.
Kaygı, tasa, kuşku, korku, düşüncedir, endişe.
Olaylar değil, olayların olma ihtimalidir, endişe.
Kötü bir şey olacak kaygısı,
Sebebi bilinen, bilinmeyen gerginlik duygusudur endişe.
Hayatımızda değer verdiğimiz olguların yok olması korkusudur endişe.
İyi bir olay beklentimiz, umut,
Kötü bir olay beklentimizdir, endişe.
Yaşamın normal bir parçasıdır endişe.
Sorunlarla baş etmemizi,
Olaylara karşı hazırlıklı olmamızı,
Tehlike durumunda da hızlı ve doğru karar vermemizi sağlar, endişe.
İnsan yaşamında önemli bir vasıftır endişe.
Endişelenebilir, normal bir insan,
Bir işi yetiştirmek için, çocukları için, sınavlarda başarmak için,
ailesi için, geleceği için.
Çekiliyorsa kabuğuna,
Değer vermiyorsa hiçbir şeye,
Hiç yoksa ya da, çok az ise endişe,
Gücü dermanı kalmaz, hiçbir işe.
Çaba gayret yok olur çalışamaz,
Arzuladıklarına ulaşamaz,
Başarılı olamaz, gamsız insan.
Bir neden yok iken endişeleniyorsa, bir neden varsa da, aşırıysa;
Endişe denetlenmiyorsa,
Uсталık yetenek ortaya konamaz, dikkat ve başarı sağlanamaz,
Baş ağrısı, kalp çarpıntısı, nefes alamayış,
Bunalıma adım adım kayış,
Gece uykudan aniden uyanış, kaygısı bozuk insan.
Kalmadı ne sabır ne tahammül birbirimize,
Öfke şiddet doldu içimize.
Umut vermiyor son zamanlardaki gelişmeler,
Her geçen gün ters oranda artıyor endişeler.
Dinine göre düzenlemek istiyor
Yaşam tarzını, birileri,
Karşı çıkıyor bu yaşam tarzına, diğerleri!

Her geçen gün artıyor bu soğuk savaş,
Cepheler keskinleşiyor, keskinleştiriliyor,
Bu durum ülkesini sevenleri çok ama çok endişelendiriyor.
Bir zenginliktir değişik yaşam tarzı,
eşitliliğe saygı duymak gerek,
Yanlıştır baskıyla, zorla değiştirmek.
Doğru değildir ben böyle yaşıyorum sen de böyle yaşayacaksın
diye diretmek,
Siz bizim hayatımıza karışmıştınız şimdi sıra bizde demek.
Yaşam tarzına saygı duyulmadığında nasıl kızırıyorsan,
Sen nasıl kendi hayatını değiştirmek istemiyorsan,
Başkalarının senin hayatını kontrol etmelerine karşıysan,
Elbette aynı beklentide olacaktır karşındaki insan.
Kaygılanıyoruz, tasalanıyoruz endişeleniyoruz.
Haklı mıyız endişelenmekte?
Hem de çok, bu gidişin sonu yok, insanları bölmek istiyorsan,
kutsalına omak sok.
Umut korku kaygı tasa endişe,
Nasıl son vereceğiz bu gidişe.
Umutlar tkenmedike endişe son bulmaz,
Umutlar tükendiğinde endişe zaten olmaz,
Düşünüp, ll hareket edersek birliğimiz bozulmaz.
Bir kar tanesi ağacın dalını kırar mı ?
Kırar.
Dalın üstüne birikir karlar,
Dalın st karla dolar,
Bir kar tanesi daha gelir dala konar,
Koca dalı son bir kar tanesi kırar.
Son kar tanesi Sırlı bir geç یدی,
Veliaht Ferdinand'ı öldüren,
Yüzyıl önce, birinci dünya savaşını başlatan.
Aslında devletlerarası bloklaşma, silahlanma arayışı, yeniden
paylaşım yarışı,
Gelişen milliyetçilik akımlarıydı savaşı başlatan.
Herkesin inancı kendine karışmayın,
Toplumun dengelerini zorlamayın,
Dini konuları medyada kaşımayın,
İnanç ayrılığını kışkırtanları lütfen ama lütfen paylaşmayın.
Dalı kıran,
Son kar tanesi olmayın.

Saygılarımla
Tuncay zkul

Atalay ÜRKER
Gazi E.Emniyet Müdürü

Özgeçmiş: 1956 yılında Ardahan'da doğdu. 1968'den buyan Ankara'da oturuyor. Ortaokul mezunu olarak polislik mesleğine başladı. Daha sonra açıktan liseyi okudu. Lise mezuniyetinden sonra 4 yıllık Polis Akademisini okudu. Akademi sonrasında çeşitli rütbelerde görev yaptı. 1. Sınıf Emniyet Müdürü rütbesinde Emniyet Genel Müdürlüğü'nde Polis Başmüfettişliği görevinde bulundu. Evli ve 4 çocuk babası.

1956 yılında Ardahan Gürçayır köyünde doğdum. 1964 yılında köyümde ilkokula başladım, 1968 de Ardahan'dan göç edince Ankara Gölbaşı Baldudak ilkokulunda bitirdim. İlkokulda okurken bile fırında çıraklık yapıyordum. Yaz aylarında da fidan dikim veya tuğla ocaklarında çalışıyordum.

1969 yılında başladığım Gölbaşı Ortaokulunu 1972 de bitirdim Ortaokulda okurken de her tatilde Gölbaşı'nda yapılan Şimdiki Polis Akademisi inşaatında işçi (bazen demirci, camcı, tesisatçı bazen de betoncu, duvarcı, sıvacı yanında) olarak çalıştım. 1973'te hevesle (babamın da başarılı öğrenci olduğumdan okumamı çok istediği için) kayıt olduğum liseyi yoksulluk yüzünden okul ihtiyaçlarım alınamadığı için okuyamadım ve liseden terk suretiyle ayrıldım.

1976 yılına kadar başka bir şirketin meydan işçisi oldum sonra torna tesfiye derken çok çalışıp bonservisli iyi bir kaynakçı oldum. 1976 yılında askere gittim. Eğitim çavuşu olarak acemi birliğinde kaldım, evciydim evci çıktığımda bile götürü işlerde çalışıp harçlığını çıkarıyordum. 1977 yılında terhis oldum, yeni bir şirkette işe girdim galvaniz işlerinde çalışırken bir yandan da devlet işi arıyordum, anarşi ortamı vardı kazandığım halde kimsem olmadığı için hiç bir kuruma giremedim, 05. 02.1979 tarihinde polis oldum kura ile Yozgat'a

atandım orada çalışırken içimde bir ukde olan liseyi bitirme sınavlarına dışarıdan katıldım ve bir sezonda Yozgat Lisesinden 1980 de mezun oldum, 1982 - 1986 evli ve 4 çocuk babası iken 4 yıllık Polis Akademisini bitirdim burada okurken de Briket ocaklarında çalıştım, sonra kura çekip İstanbul Üsküdar da görev yaptım, iki yıl sonra şark görevi için Muş iline gittim. Saddam zulmünden ülkemize sığınan Peşmergelere 4 yıl hizmet ettim ve Birleşmiş Milletler temsilciliğinden üstün Hizmet Teşekkür belgesi aldım 2 yıl da Başkomiser iken Narkotik Şube Müdür vekilliği yaptım. 1993'te Şark görevinden Ankara'ya oradan da 1997 de Müdürlük rütbesine terfi edince Polis Akademisine atandım akademide Şube müdürü, Bölüm Başkanı, öğretim görevlisi ve Akademi Başkan Yardımcısı vekilliği görevlerinde bulundum. Akademinin inşasında de 14- 15 yaşlarında işçi olarak çalıştım, 26-30 yaşlarında öğrenci olarak okudum ve 41-51 yaşlarında idareci olarak görev yaptım. Gururluyum. 10 yıl sonra 2007 yılında 1.Sınıf Emniyet Müdürü olduktan sonra 7 yıl Polis Başmüfettişliği yaptım. 2014 yılında Bingöl İl Emniyet Müdürü olarak atandım. Bu görevde iken 09. 10. 2014 tarihinde Şehir Merkezinde esnaf ziyaretim sırasında uğradığım kalles silahlı terör saldırısında iki şehit verdim, kendim de ağır yaralandım. 6 ay hastanelerde yatarken EGM. Araştırma Daire Başkanı oldum sonrasında hem vazife malulü (Gazi) oldum hem de yaş haddinden emekli oldum, Birçok takdir, teşekkür, taltif ve katılım belgelerim mevcut. Şimdi Devlet Övünç Madalyalı Gaziyim , felçli olarak Ankara'da yaşıyorum. Özlemim Ardahan'ı da hiç unutamıyorum, arada bir olsa da gider gelirim.

Şiir yazıyorum.” Her Telden Şiir” adında bir şiir kitabım mevcut) Ve bol bol okuyorum. Evli ve 6 çocuk babasıyım

UMUDUM YOK ARTIK

Şükür etmemle birlikte halime,
Bu kez teşkilatım aldım elime,
Yazayım istedim birkaç kelime,
Neden vefasız oldu teşkilatım.

Saldırı Bingöl'de geldi başıma,
Şerefsiz terör çıkmıştı karşıma,
Taramıştı bakmadan gözyaşıma,
Neden aramaz, sormaz teşkilatım.

Oturduğum yerdi Başkent Ankara,
Olamaz benim gibi bahtı kara,
Rezil oldum yanımda komşulara,
Neden vefasız oldu teşkilatım.

Öttü kalleşçe terörün borusu,
Sorulmaz oldu nasılsın sorusu,
Böyle ümit etmemiştim doğrusu,
Neden aramaz, sormaz teşkilatım.

Beş yıla yakındır sürünüyorum,
Ara bir sahnede görünüyorum,
Her gün daha da güceniyorum,
Neden vefasız oldu teşkilatım.

Kırk yıl teşkilata hizmet verdim,
Kaderimdi oldu sıkıntı, derdim,
Bacaklarım yoksa aklım var dedim,
Neden aramaz, sormaz teşkilatım.

Tecrübe ile dolu idi mazi,
Hem şiir yazıyordum hem de yazı,
Hem engelli idim hem de gazi
Neden vefasız oldu teşkilatım.

Birlik ve beraberlik vardı bizde,
Selamlaşmak usuldü hepimizde,
Alil, acize yardım kaldı sözde,
Neden aramaz, sormaz teşkilatım.

Bazen ben arıyorum iş icabı
Kimse ilgilenip vermez cevabı
Unutmuş bazısı günah, sevabı
Neden vefasız oldu teşkilatım

Yetkililer üç maymunu oynadı,
Ne istediğimi kimse sormadı,
Ürker kimseyi yanında görmedi,
Neden aramaz, sormaz teşkilatım.

Atalay ÜRKER

Gazi

Emekli 1.Sınıf Emniyet Müdürü

KİTAP KÖŞESİ

Nursel Soyuer GÜNDÜZ,
1947 Ankara doğumlu, AÜ- DTCF Mezunu,
Emekli 1.Sınıf Emniyet Müdürü, Temüd-Der Kurucu Üyesi

KAZDAĞI ETEKLERİNDEN ANKARA DORUKLARINA,
Nursel Soyuer GÜNDÜZ, Sadüder Yayınları,
Temmuz 2007, Anı-Biyografi, 447 sayfa

Hançeri Aşkınla Ey Yâr, Akşam Olur Gizli Gizli Ağlarım, Mevsimler Ayrıldır Çiçekler Başka, Cümle Şarkılar Yarım, Çiçekler Açtı Bu Mevsim, İzmir Benim Van Benim ve hafızalarda yer etmiş daha nice unutulmaz şarkı sözü yazarı, gazeteci Halil Soyuer'in hayatını anlatan bu "Anı-Biyografi" kitabı oldukça samimi bir dille anlatılmış. Ellili yaşlarını geçenlerin yaşadığı dönem ve değerlerine de geniş yer verilen kitap, dolayısıyla bir döneme de şahitlik yapıyor. İcra edilen meslek, gazetecilik, şiir, edebiyat dolayısıyla yaşanan devrin politik ve sanat dünyasından anekdotlar da içeren kitap dolu dolu yaşanmış ve yaşadığının hakkını vermiş bir güzel insanı anlatıyor. Böyle kapsamlı ve güzel bir eser hazırlamakla da bir evladın babaya verilecek en güzel hediye verilmiş oluyor...

YAZ KALEMİM YAZ

Ağlarım elime aldıkça seni
Bu kâğıtlar bize az kalemim yaz
Böyle gördüm, böyle bildim ben seni
Sen elimden düşme yaz kalemim yaz
 İnsanlarda nedir böyle düşmanlık
 Düşmanlığı ezemiyor pişmanlık
 Ayaklar altına düştü insanlık
 Sen elimden düşme yaz kalemim yaz
Umutlar umudu kesti yarından
Dağlar utanır da kirli karından
İnsan utanmıyor yaptıklarından
Sen elimden düşme yaz kalemim yaz
 İnsanlık insana söz ettiğinde
 Aylar sürdügünce yıl bittiğinde
 Elim tuttuğunca güç yettiğinde
 Sen elimden düşme yaz kalemim yaz
Tren İstasyona girip durmadan
Bir şey istemeden bir şey sormadan
Ecel gelip kapımızı vurmada
Sen elimden düşme yaz kalemim yaz

İZMİR BENİM VAN BENİM

İzmir Benim Van Benim
Şeref Benim Şan Benim
Kars Erzurum Erzincan
Konya Ardahan Benim
Seneler Kutlu Bana
Aylar Umutlu Bana
Her An Haykırıyorum
Türküm Ne Mutlu Bana
Cesaretim Candadır
Şöhretim Dört Yandadır
Benim Bütün Cevherim
Damardaki Kandadır

Feyzullah ARSLAN,

1956 Sivas doğumlu, 1973 Kolej, 1976 Akademi mezunu

(Detaylı bilgi için www.temudder.org.tr Üyelerimizi Tanıyalım hanesine bakınız.)

POLİSİN HATIRA DEFTERİNDEN, Yaşanmış Polisiye Olaylar, Feyzullah ARSLAN, 155 yıl anısına, POYRAZ Ofset, 2019, 415 Sayfa
(İsteme adresi: f.arslan1956@gmail.com)

Velut bir yazar olan ARSLAN, meslek kariyeri sırasında gerek yurt içinde ve gerekse yurt dışında görevini sürdürürken titiz bir vakanüvis hassasiyetiyle yaşananları kayda geçirmiş, bunların analizlerini yaparak genç meslektaşlara yol gösterici bir rol üstlenmiştir.

Yazar, önsözünde kitabı yazma amacının; suç ve suçlu ile mücadelede Polis-Vatandaş diyalogunun artan nüfusa bağlı olarak yükselen suç grafiğinin aşağıya doğru nasıl çekilebileceğini, yaşanan olayların içindeki kim, ne, nerede, ne zaman, nasıl niçinleri hem toplumun hem de güvenlik elemanlarının çok iyi görerek tahlil etmeleri ve buna bağlı olarak neler yapmaları gerektiği konularında onlara fikir vermek ve de polisimize yaşadığını yazma ve okuma alışkanlığını, kazandırmak olduğunu belirtmiştir.

Ali ŞAHİN, 1985 Adana doğumlu, Adana Çukurova Üniversitesi Kimya Bölümü, 2020 yılında POMEM eğitimi alıp polis memuru oldu. Halen Mersin'de görev yapmaktadır

Geliyorum Baba, Ali ŞAHİN,

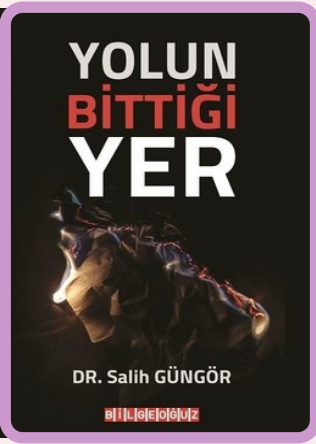
İkinci Adam Yayınları,

2020, 2006 SAYFA

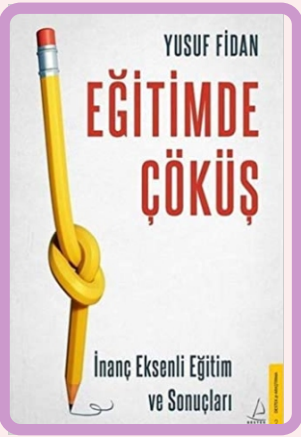
Ali Şahin: 1985 Adana doğumlu, Çukurova > Üniversitesi Kimya Bölümü mezunu, 2010 Pomem'de eğitim aldı. Polis Memuru

Her insan, çaresizlik içerisinde kalabilir ve bu çaresizlik bizde kolay istismar edilmeye imkân sağlayan bir zayıflık oluşturabilir. Bu zayıflığı fırsat bilerek kötülüğü planlayan, bunu bir vazife gibi gören, çıkarıcıların yararına maşa görevi üstlenen bir takım insanlar karşımıza çıkabilir. Yaşanmış ve gerçek olaylardan

esinlenerek kurguladığım bu kitabı okurken, kandırılarak veya zorla dağa kaçırılan gençlerin aslında birçoğunun geride bıraktıkları bir ailesi, anıları ve hayalleri olduğunu ve bu hayallerinin nasıl örgütün kanlı emelleri vasıtasıyla yıkıldığını şahit olacaksınız.

Salih GÜNGÖR: 1974 Polis Koleji, 1977 Polis Akademisi Mezunu, Yolun Bittiği Yer, Dr. Salih GÜNGÖR, Bilgeoğuz Yayınları, İstanbul 2019, 80 sayfa, Bilgeoğuz Yayınları, İstanbul 2019, 80 sayfa. Emekli Emniyet Müdürlerimizden Dr. Salih GÜNGÖR tarafından kaleme alınan bu küçük drama-piyes türü kitapta, maddi durumu iyi ve çocuksuz bir çift tarafından evlat edinilerek yetiştirilmiş bir kızın genç yaşında uyuşturucu ile gelen ölümü işleniyor. Ailesinin maddi desteğine rağmen ihtiyaç duyduğu ana-baba ilgisini ve aile ortamını tam olarak bulamayan piyes kahramanı yalnız olarak yaşamakta, çevresinde kötü olduğu kadar iyi arkadaşları da bulunmakta ve ona yardımcı olmaya çalışmaktadırlar. Olayın ana konusunun etrafına birkaç komşu ve apartman görevlisini de ekleyerek metni biraz daha popüler hale getiren yazar, kitabın sonuna madde bağımlılarının tedavi edildiği kurumların küçük bir listesini de koymuştur.

Yusuf Fidan, 1979 Polis Koleji, 1987 Polis Akademisi Mezunu, 2016 yılında 1.Sınıf Emniyet Müdürü rütbesiyle emekli oldu. ***Eğitimde Çöküş, İnanç Eksenli Eğitim ve Sonuçları,*** Yusuf Fidan, Destek Yayınları, İstanbul 2019, 288 sayfa. Emekli Emniyet Müdürlerimizden, derneğimiz mensubu Yusuf Fidan tarafından kaleme alınan kitap, 2002'den sonraki dönemde hükümet eğitim politikasını ve eğitim sisteminde yapılan değişiklikleri konu almıştır. Kitabın başında kısa bir tarihsel bir özet verilerek konuya giriş yapılmış, devamında ağırlıklı olarak uygulanan eğitim politikası tanıtılmış ve eleştirilmiştir. Bu açıdan kitap, siyasi bir içerik ve söz dağarcığıyla kaleme alınmış popüler/aktüel bir metin olup, bu konuda basın, medya ve diğer ortamlarda işlenen tartışmaların bir devamı ve özeti niteliğindedir.

Evrime ve Bitmeyen Kapişma, Yusuf Fidan, Siyah Beyaz yayınları, İstanbul 2018, 320 sayfa.

Derneğimiz mensubu Yusuf Fidan tarafından kaleme alınan bir diğer kitap. Kitapta ağırlıklı olarak evrim konusunun ortaya atılışı ve gelişimine, Darvinci evrim teorisine, teoriye yöneltilen eleştiriler ve bu görüşlerin eleştirisine, bilim ve din ilişkisine yer verilmiş, son bölümde ise Türk eğitim çevrelerinde evrim konusuna olan yaklaşım ve Türk bilim adamları ve ilgili bölüm öğrencileri arasında teorinin popüler olamaması ele alınmıştır. Kitap, söz dağarcığı ve içeriği itibarıyla biyolojik veya sosyal-bilimsel bir uzmanlık iddiasında olmayıp, bu konuda popüler kaynaklarda sürdürülen tartışmaların bir uzantısı niteliğindedir.

Yeni Çıkan Kitaplar

Günay USLU: 1.Barış Köprüsü, 2.Gâvur Adası, 3.Tansık
İrfan BAYAR : Bak Şu Delil'in Yaptığına...

DERNEK FAALİYET ve HABERLERİ

30 Ekim 2020 tarihinde İzmir'de 6,6 nokta büyüklüğünde bir deprem meydana gelmiştir. Bu depremde 116 vatandaşımız vefat etmiş ve çok sayıda yaralanan olmuştur. Pek çok vatandaşımız yıkılan ve ağır hasar gören evleri nedeniyle açıkta kalmış, yardıma ihtiyaçları olmuştur. Derneğimiz İzmir Şubesi öncülüğünde yapılan yardım kampanyasına Merkez ve Şubelerimiz katkıda bulunmuşlardır. Toplanan meblağın bir kısmı İzmir Büyük Şehir Belediye Başkanlığı aracılığıyla ihtiyaç sahiplerine iletilmiştir. Bir kısmı da evi yıkılan 2 üyemiz ile bazı polis memuru arkadaşlarımıza verilmiştir. Destek veren üyelerimize teşekkür ederiz.

TEMÜD-DER Genel Merkezi ile Alkim Optik işbirliğiyle, TEMÜDDER üyeleri, çalışanları ile 1. derece yakınlarına özel indirim anlaşması imzalamıştır.

Ürünler	İndirim Oranları
Optik Çerçeveler	%25+%10
Optik Camlarda	%30+%30
Lenslerde	%25+%25
Güneş Gözlüklerinde	%30-50

İletişim: 312-480 15 12/ 532-457 00 47
e-mail: alkimserimer@optikalkim.com

VEFAT

Vefat Eden Üyelerimiz

Orhan ÖZEN
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 20360

Yılbay ÇELİK
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 41443

Necmettin ERCAN
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 43169

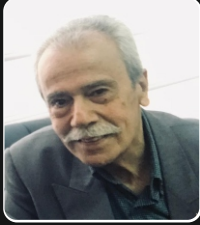
Altan ÜNAL
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 18522

Şükrü Kaya ÇEVİK
E.Emniyet Müdürü
Sicili:22103

İhsan ÜNSAL
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 55913

Erol KONUK
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 33903

Femi Bayram ÖZTUNÇ
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 21816

Celil ATEŞ
E.Emniyet Müdürü
Sicili:19771

Egemen TANRIVERDİLER
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 21520

Vefat eden değerli üyelerimize, Allaha tan rahmet, geride kalanlara sabırlar diliyoruz.

TEMÜD-DER Merkez Yönetim Kurulu

VEFAT

Vefat Eden Mensuplarımız

Nevzat AYAZ
E. Bakan
E.Emniyet Gen.Müd.Yrd.
Sicili: 101986

Oğuz Oral AYDIN
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 101986

Cafer GEMİCİ
E. Emniyet Müdürü
Sicili: 55960

Uysal BULUT
E.Emniyet Müdürü
Sicil:20565

Mustafa ULUÇ
E.Emniyet Müdürü
Sicil:67711

Coşkun AKMERİÇ
E.Vali/Emniyet Gen. Müdür Yrd.

Mehmet ŞAHİN
E.Emniyet Müdürü
Sicil:74176

Vefat Eden Mensup Yakınları

Emniyet Genel Müdür Yard. Erhan GÜLVEREN'in(Sicil: 73478) abisi Faruk GÜLVEREN vefat etmiştir.

İzmir Şube Üyemiz E. Emniyet Müdürü Nevzat DEĞİRMENCİOĞLU'nun annesi vefat etmiştir.

Antalya Şube üyemiz E. Emniyet Müdürü,(1973 Mez.) Mesut ERGEN'in annesi Zehra Ergen vefat etmiştir.

Üyemiz E.Emniyet Müdürü Dr. Osman OLGUN'un (1978 Akademi Mez. sicil 53938) babası vefat etmiştir.

İzmir Şube Üyemiz E.Emniyet Müdürü M. Emin KÖRPE'nin babası Emekli Polis Memuru İsmail KÖRPE vefat etmiştir.

İzmir Şube üyemiz E.Emniyet Müdürü Yaşar ÇINAR'ın annesi vefat etmiştir.

Üyemiz E. Emniyet Müdürü Mustafa AYDIN'ın (sicil:33535) abisi Kemal Aydın (Polis Akademisi 1977 mez.) vefat etmiştir.

Vefat eden meslek mensuplarımıza ve yakınlarına Allaha rahmet, geride kalanlara sabırlar diliyoruz.

TEMÜD-DER Merkez Yönetim Kurulu

Türkiye
Emekli Emniyet Müdürleri
Sosyal Yardımlaşma ve
Dayanışma Derneği

GAZİ MUSTAFA KEMAL BULVARI
NO: 99/7 KAT: 4
Maltepe / ANKARA

Tel: +90 312 230 05 92
Fax: +90 312 230 05 93

www.temudder.org.tr
bilgi@temudder.org.tr
genelsekreter@gmail.com

ŞUBELER

ANTALYA/KEPEZ
BURSA
İSTANBUL
İZMİR